

ŘEKA ČASU

MYSTERIÓZNÍ ROMÁN

**BEVERLY
SWERLINGOVÁ**

ŘEKA ČASU

ŘEKA ČASU

BEVERLY
SWERLINGOVÁ

Přeložila Jitka Fialová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Michael A Ltd.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Bristol House*

(First published by Penguin Group, New York, 2013)

přeložila © 2016 Jitka Fialová

Redakce textu: Milena Kudělová

Spolupráce: Daniel Putík

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-835-3 (pdf)

Billovi, jako vždycky.

A Michaelovi, našemu navždy drahému chlapci.

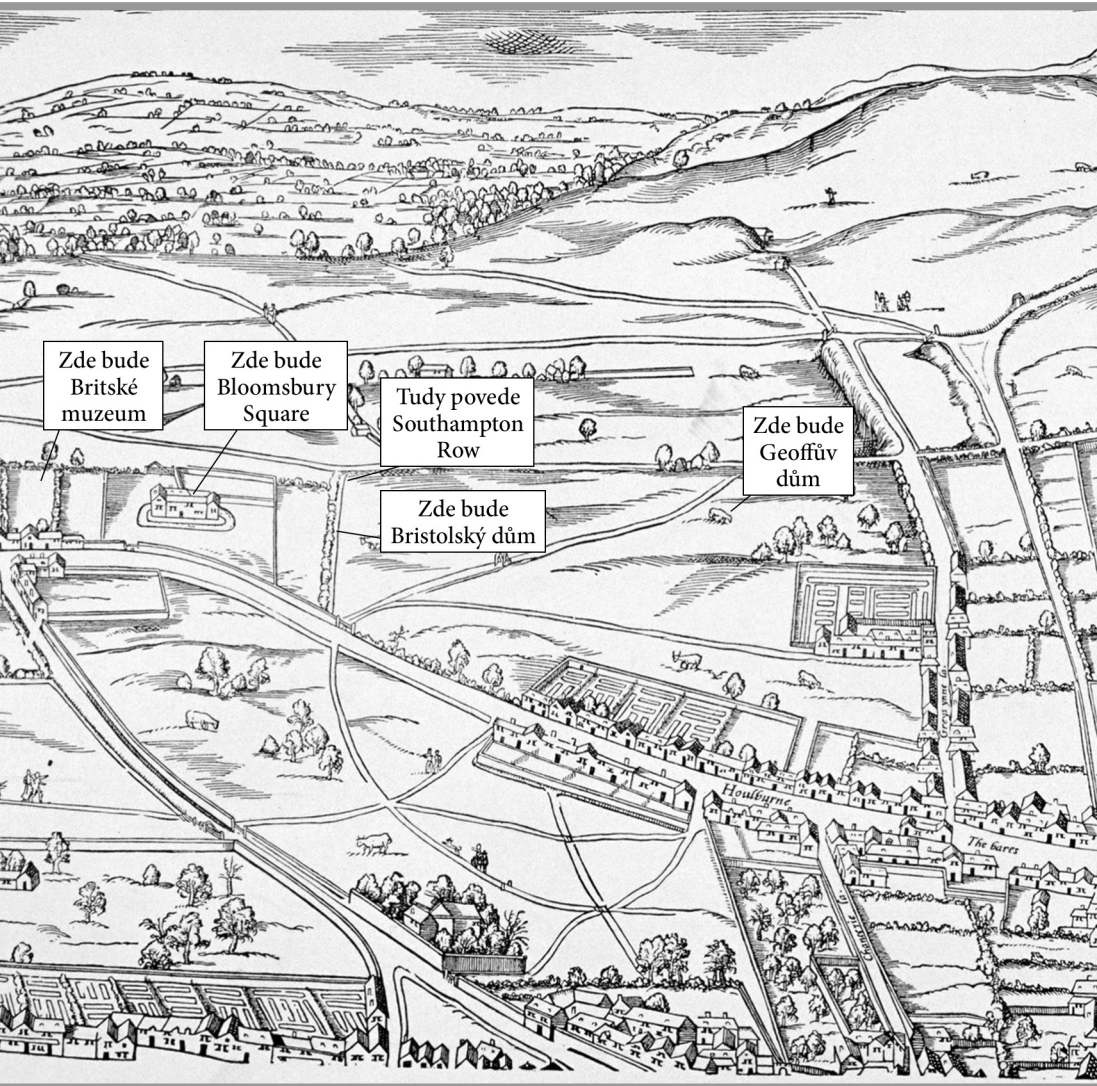
Odpočívej v pokoji.

Příběh *Řeky času* se souběžně odehrává ve dvou stoletích, šestnáctém a jedenadvacátém; mnich a historička, oba sužovaní láskou a obavami, se v něm setkávají „jako v zrcadle, jen v hádance“, zatímco se každý řítí vstříc vlastnímu osudu, a ačkoli je dělí pět set let, jejich životním drahám hrozí střet.

Zde bude
Britské
muzeum

Zde bude
Bloomsbury
Square

Tudy povede
Southampton
Row

Zde bude
Bristolský dům

Zde bude
Geoffův
dům

Houlbyrne

The bars

KAPITOLA PRVNÍ

Byt má sedm pokojů, je tedy mnohem větší, než jaký Annie potřebuje, ale leží jen čtyři minuty chůze od Britského muzea, kde bude často pracovat, navíc v samém srdci Holbornu, londýnské čtvrti, na kterou se převážně soustředí její výzkum. Nemluvě o tom, jak lákavě vypadají zdejší vysoké stropy, krby a široká okna s výhledem na rušnou ulici Southampton Row, po níž severním a jižním směrem jezdí patrové autobusy na taková místa, jako je stanice metra Chalk Farm či obchodní a zábavní centrum Covent Garden ve Westminsteru.

„Navrhuji,“ řekla paní Waltonová, „abyste si to tady znovu sama prošla. Včera s vámi ještě tak cloumala pásmová nemoc, že jste určitě pořádně nevnímala, co vidíte.“

Bude jí tak šedesát, pomyslela si Annie. Blond, stále hezká – bezpochyby svého času typická anglická kráska. Možná zde bude rodinná podoba s neteří, se Sheilou MacPhersonovou, sekretářkou ředitele nadačního fondu Šalom, tedy organizace, která Annie Kendallovou do Anglie vyslala. *Moje tetička Bea shodou okolností právě v době, kdy do Londýna dorazíte, doktoro Kendallová, poletí do Singapuru navštívit syna. Pokud vím, velmi ráda by byt pronajala a opatřila si tak něco peněz navíc, i když jen pod podmínkou, že nájemce se o její majetek bude starat.*

Annie si v tašce přes rameno nesla ověřený šek od Šalomu. Přišla podepsat soupis zařízení bytu, zaplatit, převzít potvrzení o platbě a vyzvednout si klíče. Paní Waltonová odjíždí nazítří, v úterý prvního května, hned časně ráno. Podle jejich dohody se potom Annie může nastěhovat třeba okamžitě, bude-li chtít.

„Tak pojďte.“ Budoucí paní domácí vtiskla Annie do ruky seznam všech věcí v každém pokoji. „Tohle si vezměte s sebou a rozhlédněte se po bytě bez toho, že bych vám nahlížela přes rameno.“

„Jestli vám to nebude vadit...“

„Nebude. Jen běžte. Budu v kanceláři, kdybyste se chtěla na něco zeptat.“ Podle její neteře si Bea Waltonová vydělává na živobytí správou majetku nepřítomných vlastníků. Do její pracovny na vzdáleném konci bytu lze vstoupit buď samostatnými dveřmi z venkovní chodby – vysoký

strop, široké schody a harašivý starý výtah –, nebo z takzvaného přijímacího pokoje. Jen si to představte, Annie Kendalllová z Brooklynu bude bydlet v bytě, kde mají přijímací pokoj! Ne že by byl nějak mimořádně parádní. Spíš je tu znát zašlá sláva a vybavení budí dojem, že věci leží na stále stejném místě už dlouhá léta. Ale je zabydlený. Solidně postavený. Pohodlný. Jinými slovy dokonalý. Annie si od někdejší anglické krásky vzala papíry, zahrnula doleva a vykročila dlouhou chodbou, která tvoří páteř bytu.

Na stěnách tu visí staré skici a kresby spolu se dvěma zrcadly ve zlatených rámech, která pocházejí z devatenáctého století; když se do nich podíváte, připadá vám, že se na povrchu skla vlní rtuť. Na mahagonovém stole ve tvaru půlměsíce stojí váza se zářivě žlutými tulipány; na dalším, o pár kroků dál, svítí lampa. V tmavém průchodu obě vytvářejí malé oázy jasu. Aniino cvičené oko historičky architektury odhaduje délku chodby na patnáct set šedesát centimetrů, plus minus decimetr a půl. Okna všech místností, jen s výjimkou velké staromódní koupelny, hledí na Southampton Row. První dveře vedou do ložnice paní Waltonové. Annie nahlédla dovnitř. Na posteli dva otevřené kufry, před malou televizí připravené žehlicí prkno.

Za dalšími dveřmi je druhá ložnice, tu si vezme ona. Včera, po přiletu z New Yorku, si v ní ale nevyšmíla skoro ničeho jiného než pozoruhodné černobílé drobnokresby, která se táhne přes celou stěnu. Miniaturní překrývající se výjevy z Londýna zde tvoří nepřehlednou chaotickou mozaiku. „Nakreslil ji jistý Stephen Fox,“ vykládala paní Waltonová. „Bydlel tady sám až do smrti. Chudáček, přejelo ho auto, v jedné z posledních legendárně hustých londýnských mlh. Víím, jeho styl je poněkud zvláštní, ale kresba se nám líbila, a tak jsme se jí při malování vždycky vyhnuli.“ Annie také padla do oka, ale z přemíry detailů se jí točila hlava jako z ilustrace v dětské knížce *Kde je Valda?*, v níž máte v davech lidí nalézt konkrétní postavičku.

Teď se k drobnokresbě na stěně obrátila zády a přeletěla pohledem zbytek ložnice. Postel se staromódním vyšíváním přehozem, noční stolek, prádelník, skříň na šaty a židle. Vše příjemné, útulné, přívětivé. Dostaťtečně z nich vyzařuje klid, usoudila, takže tady dokáže usnout, i když bude mít před sebou tu šílenou změť. Vrátila se do chodby a dveře za sebou pečlivě zavřela.

Pak přišla na řadu malá jídelna a vedle ní nedávno zmodernizovaná kuchyně. Za nimi dlouhá chodba bytu zabočila ostře vlevo a po dalších asi dvou a půl metrech skončila u malé ložnice, původně určené zřejmě pro služku.

Annie ale asi opravdu stále ještě trpí pásmovou nemocí. Prochází se tady a zírání, snaží se představit si, jak se jí tu bude žít, a soupis majetku dočista pustila z hlavy. Bude muset všechno projít ještě jednou.

Otevřela dveře do malé zadní ložnice. Podle seznamu se zde nachází manželská postel, prádelník se šesti zásuvkami, psací stůl, dvě lampy, několik knih a dekorativních předmětů.

Nic takového však před očima nemá.

„*Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.*“ Mnich ta slova zpíval monotónně, v hlubokém uctivém předklonu. „*Sicut erat in principio,*“ pokračoval a napřímil se, ale místo na knihu ve svých rukou se podíval na kříž na stěně před sebou. „*Et nunc, et semper, et in saecula saeculorum. Amen.*“ Oknem po straně pronikal do pokoje široký pruh paprsků, takže jeho postavu zalévala sluneční záře. Hábit měl čistě bílý; vše kolem ve srovnání s ním působilo bezvýrazně. Jediný kontrast tvořily mnichovy tmavé vlasy kolem kolečka vyholeného na temeni hlavy, přesně jak si to žádá tradiční účes zvaný tonzura.

Mnich knihu zavřel, hbitě se otočil k Annie a usmál se.

Okamžitě přibouchla dveře.

Ohlédla se, instinktivně vyhlížela nějakého svědka. Krátké rameno chodby zelo prázdnotou. Došla k rohu a podívala se dlouhou chodbou až k přijímacímu – nebo spíš obývacímu? – pokoji, či jak mu má vlastně říkat. Nic. Nikde nikdo. A slyšet bylo pouze rádio, které tlumeně hrálo, nejspíš v kanceláři Bey Waltonové na opačném konci bytu.

Annie se obrátila, vrátila se k malé ložnici a na dveře přitiskla ucho. Naprosté ticho. Sáhla po kulaté klice.

Manželská postel, prádelník se šesti zásuvkami, psací stůl, dvě lampy, několik knih a dekorativních předmětů: přesně podle seznamu. Pokoj malý, ale se dvěma okny, takže se dá dobře větrat napříč. Světla tam však teď proniká jen málo. Je pozdě odpoledne, navíc zamračeno a hrozí déšť, stejně jako když sem přijela. Žádné sluneční paprsky.

A žádný mnich.

Prchavý okamžik uvažovala, jestli by nebylo lepší ze všeho vycouvat. Z té práce, z bytu. Ze všeho.

Absurdní nápad. Ten úkol je – přinejmenším pro ni – životní šance. A navíc na duchy přece nevěří.

Paní Waltonová si vzala šek a obě podepsaly soupis zařízení a smlouvu o pronájmu. Pak klíče k bytu číslo osm v Bristolském domě přešly z ruky do ruky. A od zítřka tu na tři měsíce vše patří Annie.

Hotel U Dvou princů v Gower Street je od Bristolského domu v Southampton Row, co by kamenem dohodil. Hrdě předvádí okouzující a vkusné pokoje navržené tak, aby vyhovovaly právě těm turistům, kteří se chtějí ubytovat pár kroků od Londýnské univerzity nebo Britského muzea. Už když se Annie ještě v New Yorku dívala na fotografie hotelu na jeho webové stránce, připadaly jí pokoje klaustrofobicky malé, ale co na tom, stráví tam přece jen dvě noci. Její dvě velká zavazadla na podlaze teď zabírají valnou část skromňoučkého prostoru, takže tu nezbývá ani tolik místa, aby se energie způsobené nervozitou zbavila svižnou chůzí sem a tam. Stojí proto v úzké mezeře mezi postelí a zavazadly, v hlavě jí opět zní starobylá latinská slova a má pocit, že její srdce bije přesně v tom rytmu, jaký slyšela poprvé, když klečela vedle otce v nějakém klášteře, kam rodinu vyvezl na výlet.

Takové výpravy byly pro její dětství typické. John Kendall byl uznávaný učenec, znalec církevních dějin. Snad právě proto se později Annie specializovala na Anglii pozdní renesance, zejména na architekturu Londýna v době Tudorovců. A v dizertaci nazvané *Vliv protestantského obrazoborectví na venkovní výzdobu domů posvátnými předměty v tudorovské Anglii v letech 1537–1559* zkoumala, jak takřka přes noc z fasád soukromých domů zmizely kříže a obrazy světců i Panny Marie poté, co se Jindřich VIII. rozešel s Římem. Zkušební komise její práci přijala „zvlášť pochvalně“.

Gloria Patri, et Filio...

Annie si pamatovala, jak se jako dítě tiskla obličejem ke škrabavému tvídě otcova saka a jak byl vždycky cítit tabákem. Věděla zcela jistě, že právě on jí vtiskl do ruky první tužku. „Namaluj něco, Annie. Kresli všechno, co vidíš.“

Rozepnula zip, z vnější kapsy jednoho z kufrů vytáhla blok a tužku a udělala první čáru. Coby historička architektury, ne profesionální kreslířka, nemusí umět kreslit s úzkostlivou pečlivostí, na profesionální úrovni. Má talent na rychlé skici, přesto přesné a zdatně řemeslně provedené. Ukazují celek, zachycují spíše náladu než každíčký detail ozdobných říms a okenních překladů. A opět, jako tak často, sotva se do kreslení pustila, se jí toho najednou vybavilo víc, než na kolik si vzpomíná, že viděla.

Rozhodnými, jistými tahy z papíru vystupoval svět: vznikly tři pohledy na mnicha v bílém, zalitého slunečními paprsky. Na prvním se skláněl před krucifixem; na druhém ho nakreslila, když se napřímil. V obou pří-

padech k ní stál zády. Třetí náčrtek zachytil poslední okamžik, kdy ho viděla, ten nejznepokojivější, kdy se k ní obrátil čelem a na uvítanou se na ni zářivě usmál. Na všech třech skicích bylo stejné pozadí; prostá, až strohá místnost. Pod křížem klekátka – jedno z těch individuálních, jaká se v kostelích často vídají. Po mnichově levém boku stolička vedle stolu, na němž leží otevřená kniha; jako by na chvíli nechal studia, aby se pomodlil. Kápi, kapuci typickou pro mnoho mnišských kuten, shodil na záda a zůstal prostovlasý.

Když potom, v další sérii rychlých skic na novém papíře přišly na řadu jeho rysy, tužka jako by znovu věděla víc než sama Annie. Nejdřív profil, aby byla vidět tonzura, oholený vršek hlavy. Pak pohled přímo zpředu. Hubený obličej, vystouplé lícní kosti, nos možná poněkud širší. Zcela jistě pohledný muž, ale žádný hezoun; před tím ho zachraňuje výrazná brada s nápadnou rýhou dole.

Hned jak dokončila poslední kresbu, všechny je znovu prohlédla a snažila se zhodnotit, co přesně vytvořila. Obrázky mnicha, který se zjevil – a potom zase zmizel – na místě, kde ani jediný detail nepřipomíná pokoj, v němž ho spatřila.

Zachvěla se. Zdravý rozum jí napovídal hrůzostrašný závěr: že to celé musí být pouhý výplod fantazie, že všechny ty podrobnosti v kresbách pocházejí jen z její mysli.

Tužku odložila a náčrtník vrátila do kufru. O čtyři hodiny později – podle jejích biologických hodin právě bylo osm večer, ovšem v Londýně jedna po půlnoci – vstala, blok zase vytáhla a ke každé kresbě připsala datum a čas.

KAPITOLA DRUHÁ

Sotva se Annie několik minut před šestou v pokoji hotelu U Dvou princů vzbudila a viděla, že oknem se dovnitř dobývá jasné slunce, uvědomila si, že v ní sílí pocit příjemného očekávání.

Už šest týdnů nemyslí skoro na nic jiného než na pobyt v Londýně a maluje si zářnou budoucnost, díky níž se její život radikálně a zcela zaslouženě změní k lepšímu. Ale tady a teď, právě když má všechno začít, se jí svírá žaludek a kdesi hluboko v hlavě číhá zmatek.

V koupelně je sprcha; voda sice nemá největší tlak, ale teče teplá a je jí hodně. Annie se rychle osprchovala. Vlasy – rusé, silně kudrnaté, dlouhé po bradu – se bez mytí obejdou dalších čtyřadvacet hodin. Zatím si skoro nic nevybalila, jenom našla smaragdově zelenou úpletovou halenku a teď s ní párkrát zamávala, aby se zmačkaná místa narovнала. Snad tahle barva dokáže osvěžit černý kalhotový kostým, ve kterém trčí už tři dny.

Z dolního patra stoupala vůně kávy, přestože hotelovou jídelnu ještě neotevřeli – až v sedm, jak sděluje vývěska. Půl hodiny čekat nevydrží; Annie vyšla ven.

V tuto denní dobu bylo chodců málo, ale i bez nich vládl na Southampton Row ruch. Proudý vozidel, většinou těžkopádné červené autobusy a hranaté černé taxíky, jezdily jeden za druhým v obou směrech. Annie stála proti Bristolskému domu a ten kousíček světa si důkladně prohlížela. Mezi vozy se čas od času objevila mezera, která jí otevírala průhled na jeho nenápadný vchod. Dům vmáčkli mezi dva obchody; jeden prodává alkoholické nápoje a před druhým nějaký muž právě rovná noviny kolemjdoucím před oči. V téže ulici jen o něco dál stojí velký hotel.

Po několika minutách před Bristolským domem zastavilo auto. Taxík objednaný telefonicky, usoudila Annie, když uviděla, že z domu vychází paní Waltonová a táhne dva kufry. Řidič je uložil dozadu do zavazadlového prostoru, paní Waltonová do vozu nastoupila, ten se opatrně zařadil do proudu vozidel a nabral rychlost.

Od této chvíle byt patří jen jí.

* * *

Vůně paní Waltonové z pokojů ještě ani nestačila vyprchat. Freesia od Fragonarda, hlásal nápis na obalu parfémovaného tělového pudru v koupelně, který jeho majitelka nechala otevřený, když na poslední chvíli spěchala, aby stihla časný let. Annie nádobku zavřela, odnesla do ložnice své bytné, kde ji položila na staromódní toaletní stolek – jinak tam všechno vypadalo skoro stejně jako předchozího dne, jen žehlicí prkno a kufry zmizely –, a zavřela za sebou dveře.

Ticho. Před ní se táhla dlouhá chodba.

Annie udělala několik kroků, pak ještě několik. Kolem žlutých tulipánů a stolku s lampou, v téhle době zhasnutou, protože jediným oknem vniká dovnitř jasné denní světlo. Došla k místu, kde chodba zatáčí doleva, zastavila se jen na tak dlouho, aby se zhluboka nadechla, a potom zahrnula za roh.

Dveře do zadní ložnice zůstaly otevřené. Tam nic k vidění nebylo. Annie šla dál. Na prahu se zastavila a hlasitě zašeptala: „*Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.*“ Odpověď, *Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in saecula saeculorum*, však zazněla jen v její hlavě.

Roztřesenou rukou dveře zavřela a prchla.

Annie se pro běh snad narodila. Je v sedmém nebi, kdykoli jí pod nohama ubíhá chodník, zatímco má kůži hladkou potem. Jakmile prodlouží krok a má za sebou slušnou vzdálenost, cítí v každém centimetru těla, že je naživu. To miluje. I teď, když vyšla z Bristolského domu, by si ráda rychlým pohybem vyčistila hlavu, ale není na to oblečená. Místo toho se uchýlila do kavárny ve stejné ulici o několik dveří dál.

Dnes nebyl žádný mnich tam, co včera; to docela dobře může znamenat, že si všechno vyfantazírovala. Ne, jen ať si pěkně na rovinu přizná, jak to je. Možná má halucinace. *Má drahá Annie, jsi alkoholička. Jsi silná a krásná a běh ti pomohl té závislosti se zbavit, ale ochlasta budeš vždycky.* Ten hlas v její hlavě nepatří jí, to mluví Sidney O'Toole, její kámoš z AA, ze společenství Anonymních alkoholiků, který ji hned na druhém setkání vzal pod ochranná křídla a tak či onak jí od té doby pomáhá.

Ale Annie halucinacemi netrpěla, ani když ještě pila. Každý je nemá. Tak proč až teď, když už čtyři roky nepozřela ani kapku?

Třeba má nádor na mozk. Anebo je to ještě horší. Co když ztrácí zdravý rozum?

Prošla peklem a přišla o všechno, ale přece jen se jí nějak podařilo se z toho vyhrabat. A teď začne šítet?

Hodiny na stěně ukazovaly za deset minut devět. Práce, jak ví odedávna, je skvělou záchranou, někdy dokonce jedinou. Nejvyšší čas se do ní pustit. První zastávka: Sbíрка londýnských dokumentů z doby Tudorovců, která se naštěstí právě teď nachází v Britském muzeu.

Londýnské instituce na svých internetových stránkách seznamy zaměstnanců nezveřejňují, ani tam nevyvěšují jejich fotografie. Annie si před příjezdem do Anglie s touto archivářkou sice vyměnila pár dopisů, ale jak vypadá, v tom se musela spolehnout jen na svou představitost; v duchu ji viděla starou, maličko sehnutou, s drdolem z šedivých vlasů. Paní Franklinová však byla vysoká, světlavá a úžasná a už deset minut po seznámení trvala na tom, že si budou tykat. Při Annieině výšce sto padesát pět centimetrů, pihách, které k rusým vlasům patří, a zhruba stejném věku – za pár měsíců jí bude třiatřicet – by vedle Jennifer mohla docela snadno přijít k pocitu méněcennosti. Naštěstí archivářka byla přátelská a ochotná. Strávila s Annie skoro tři hodiny a z širokých, nízkých zásuvek, které sahaly od podlahy ke stropu, trpělivě vytahovala dárné listiny, zatímco diskutovaly o takových záhadách Holbornu šestnáctého století, jako zda Crooked Bone Alley opravdu ležela mezi Red Lion Street a Great Ormond Street.

Annie se začala cítit provinile. „Neuvěřitelně jsi mi pomohla, ale myslím, že bych tě neměla tak dlouho zdržovat.“

„Tím se netrap,“ řekla Jennifer. „Bylo mi potěšením. V dnešní době nemám moc šancí si o tak vzrušujících věcech promluvit. Všichni tady ohruňují nos nad vším, co se nestalo dřív, než Caesar dobyl Galii.“

Jennifer vlastně pracuje jinde, v Londýnských archivech, ale část jejich oddělení dokumentů a map se nyní přestavuje. Čirou šťastnou náhodou právě tu sbírku, která Annie – i archivářku – zajímá, dočasně umístili do suterénu Britského muzea, čtyři minuty chůze od Bristolského domu.

„Podle názvu předpokládám,“ řekla Jennifer, „že nadační fond Šalom je židovský. Z Izraele?“

„Ne. Američtí Židé, kteří se zajímají o evropskou diasporu. Zejména o Aškenázy v severní Evropě v šestnáctém století. O jistého Žida z Holbornu.“

Archivářka zvedla půvabně vyklenuté obočí. „Je mi líto, ale to je téměř beznadějně. Kdyby ses mě byla zeptala, byla bych ti řekla, že za Tudorovců nikdo nemohl být veřejně označen za žida.“

Takže podle Jennifer ona neví, že anglické židy ve dvanáctém století

hromadně vraždili a v tom příštím je oficiálně vykázali ze země. „Téměř beznadějně, ale ne nemožně,“ řekla. „Několik židovských obchodníků si v průběhu let cestu do Londýna zase našlo.“

„Snad,“ souhlasila Jennifer. „Ovšem používat takové jméno, vlastně na sebe přímo upozorňovat... Myslím, že by ses na tu práci mohla klidně vykašlat. Žádnou oficiální zmínku o židech v Holbornu za Tudorovců jsem jakživa neviděla.“

„Já taky ne,“ přiznala Annie. A potom dodala, přičemž opatrně vážila slova. „Ale v poslední době vyšel na světlo nějaký nový materiál.“

Nemohla si nevšimnout, že Jennifer přimhouřila oči. „Opravdu? Nový materiál z období vlády Tudorovců? Fascinující. V žádném časopise jsem nic v tom smyslu neviděla.“

„Zatím nic nepublikovali,“ vysvětlila Annie.

Archivářka se odvrátila a některé z knih, do nichž nahlížely, vracela na místo na police. „Chápu to tak, že máš v úmyslu tu mezeru zaplnit.“ Hlas neprozrazoval nic z myšlenek, které se před okamžikem zračily v jejím obličejí. Když se obrátila, zase se usmívala. Co Annie vyhodnotila jako nestřežený záblesk profesionální závisti, už nebylo znát. „A co oběd? Tady v muzeu je docela dobrá restaurace. Vlastně vaří dobře až moc. Asi pro nás nezbude stůl. Ale ještě máme v záloze kavárnu. Pokud bys tedy nedala přednost něčemu neformálnějšímu.“

Annie mrkla na hodinky. Dvě hodiny. U Dvou princů se už stejně nestihne odhlásit. I když... Kdyby si pospíšila, možná by je přece jen přemluvila, aby nad tím přimhouřili oči. Sáhla do kapsy a nahmátla klíč k bytu číslo osm v Bristolském domě.

Ale co, čert to vem. Jedna noc navíc v hotelu bez přízraků, to není zase tak špatná vyhlídka. Je čas jít na oběd. „Zkusme nejdřív tu restauraci,“ navrhla.

Bylo dost pozdě, proto volných stolů měli hned několik, zbývající hosté už většinou platili a chystali se k odchodu. Jennifer a jejího hosta uvedli k vybranému místu u skleněné stěny s vyhlídkou na starou slavnou kruhovou čítárnu a novou vznosnou skleněnou kopuli, která dvoranu kolem ní zastřešuje. „Jako zaměstnanec dostávám desetiprocentní slevu,“ řekla Jennifer. „Nedáme si láhev něčeho pořádného?“

„Omlouvám se, nepiju,“ odmítla Annie. „Ale ty si dej.“

„Tak jenom sklenici.“ A když číšník přišel a zase odešel: „Zmínila ses, že jsi tu sama. Možná by sis někdy chtěla se mnou a s mým manželem někam vyjít. Prohlédnout si – ach, zdravím! Co ty tady děláš?“

K Jennifer přistoupil muž a sklonil se, aby ji políbil na tvář. „Měl bych asi říct, že jsem doufal, že tě tu zahlédnu. Ale přiznám se: mám hosty a obcházíme spolu nejvýznačnější londýnské pamětihodnosti.“

Annie samu sebe přistihla, že jí klesla čelist a že zírá. Jestli to Jennifer postřehla, nedala na sobě nic znát. „Annie, tohle je slavný Geoffrey Harris, který v nejsledovanějším čase v televizi dává pořádně zabrat politikům. Geoffe, to je doktorka Annie Kendallová. Historička architektury z New Yorku. Přijela sem kvůli nějakému výzkumu pro nadační fond Šalom. Pro tebe je v každém případě příliš chytrá.“

Annie cosi zamumlala, ale zírat na něj nepřestala.

Geoffrey Harris je docela pohledný: tmavé vlasy, vystouplé lícní kosti a výrazná brada s nápadnou rýhou. Tonzuru nemá, dokonce ani pleš; jinak ale vypadá naprosto přesně jako mnich, kterého viděla v zadní ložnici v bytě číslo osm v Bristolském domě.

KAPITOLA TŘETÍ

Ve středu ráno Annie chvíli zápasila se zavazadly, než je dostala až do bytu, ale pak za sebou konečně zavřela dveře a chvíli postála v dlouhé chodbě.

Naslouchala tichu.

Kufry mají kolečka, ovšem jsou tak nadité, že se s nimi těžko manipuluje. Oba vmanévrovala do pokoje, který jí bude sloužit jako ložnice, a přinesla i kabelu a kabelku. Tentokrát, aspoň zatím má ten pocit, na ni neobvyklé umělecké dílo tolik nezapůsobilo. Snad díky tomu, že je deset hodin dopoledne, takže světlo dopadá šikmo na stěnu, u níž stojí postel s půvabným vyšíváním přehozem, a ne naproti, na imponantní černobílou drobnokresbu.

Na tak pěkném přehozu by bylo škoda věci vybalovat, proto ho složila a schovala do dolní zásuvky prádelníku. Teprve pak zvedla na postel první kufř. Když za půl hodiny vše pověsila nebo složila, přišla na řadu kabely.

Je velká, prostorná a zdobí ji nápis Davisova škola; tam pracovala, než přiletěla do Londýna. Má v ní notebook spolu s mnoha jinými věcmi, včetně náčrtníku s kresbami toho, co viděla během těch několika málo mimořádných okamžiků v pondělí odpoledne. Annie náčrtník vytáhla, našla skicu, která zachycuje mnichovu hlavu a obličej z několika úhlů, a opřela ji o polštář. Potom sáhla po notebooku.

Geoffreyho Harrise si našla na Googlu už včera odpoledne, jakmile se rozešla s Jennifer Franklinovou a vrátila se ke Dvěma princům. Ukázaly se desítky výsledků. Jak Jennifer řekla, Geoffrey Harris je dobře známý. Jeho program zjevně má vysokou sledovanost, jako ve Spojených státech *Dateline* nebo *60 Minutes*, ale zaměřuje se na veřejné činitele a jejich aktivity. Našla také celou řadu článků v časopisech a v novinách, ať už je napsal on, anebo někdo jiný o něm, a přepisy přinejmenším tří desítek rozhovorů, které mu za posledních šest let poskytl snad každý známý politik nebo státník a v nichž byli zpravidla podrobeni důkladnému výslechu kvůli tomu, co udělali, případně neudělali. Objevila jedinou informaci z osobního života: čtyři roky starou zprávu o tom, že jeho manželka zemřela při automobilové nehodě.

Annie z Harrisovy webové stránky stáhla jeho portrét. Sedla si na postel

s notebookem na klíně a fotografii otevřela. Chytrost mu kouká z očí, vypadá dokonale sebevědomý a není jen pohledný; je doslova neodolatelný. Tmavé vlasy, světlé oči – možná šedé, možná modré – a rýha na bradě. Znovu zalétla pohledem k náčrtníku. Nepochybuje ani v nejmenším. Muž, jehož potkala v Britském muzeu, nejenže vypadá jako mnich, kterého nakreslila ještě před tím setkáním, on jako by duchovi přímo z oka vypadl.

Strávila hodinu bezvýslednou snahou představit si, že Harris se za mnicha převlékl, a úvahami, že ji snad někdo zaplétá do pečlivě připraveného podvodu, v němž hraje roli jak on, tak paní Waltonová – jak jinak by se přece do jejího bytu dostal? A jestli tomu tak opravdu je, obětí toho podfuku musí být ona, aspoň tak to zatím vypadá. Ale proč? Nemá ani peníze, ani vliv, nic, oč by někdo mohl stát. Je to absurdní, jako většina konspiračních teorií.

Zbývá možnost, že Geoffrey Harris je z jednovaječných dvojčat. Ale proč by se o takové pikantní zajímavosti nenašla na internetu ani zmínka? A i kdyby bratra skutečně měl, to spiknutí by se jen posunulo o něco dál, ovšem jeho podstata by zůstala stejně nesmyslná. Stejný argument vylučuje eventualitu, že existuje dvojník, s nímž není příbuzný. Krom toho si Annie nemyslí, že by jejich podobnost sahala tak daleko, aby to ošálilo její zkušené oko, natož ruku. Přesně ví, co viděla; jak v Bristolském domě, tak v Britském muzeu.

Zbývá jediný logický závěr. Geoffrey Harris vypadá, jak vypadá, protože ten mnich je jedním z jeho předků. Takže i když je to krajně zvláštní, mnich musel kdysi žít a Annie Kendallová viděla ducha. Fakt, že na ně nevěří, na tom nic nemění.

A to není jediná věc, kterou si musí srovnat v hlavě. Že se setkala s Harrisem ani ne za čtyřiaadvacet hodin po tom, co ten přízrak viděla, to nemůže být pouhá shoda okolností. Mnich jí posílá vzkaz, dává jí najevo své úmysly. Dobrá; ona se vyjádří stejně jasně.

Annie položila notebook na postel, rychle vzala náčrtník a kabelu a zamířila do zadní ložnice. Dveře byly stále zavřené, přesně jak je včera ráno nechala, když odtamtud v panice uprchla. To se víckrát nestane. Napřímila se a sáhla po klice, strčila do dveří a vešla. Malá ložnice jí připadala zatuchlá, neužívaná. Duch tam nebyl. Ani krucifix, ani klekátko, ani ostatní mnichovy věci. Místo toho znovu viděla položky uvedené v soupisu: postel, prádelník se šesti zásuvkami, psací stůl, dvě lampy, několik knih a dekorativních předmětů.

Kabela jí najednou ztěžkla v ruce, jak ucítila váhu věcí, které předchozího dne z náhlého popudu nakoupila. Má plán, ale nejspíš bude zjevně stejně šílený jako samotná představa, že tu mnicha viděla; je s ní v příkřím rozporu naprostá všednost toho, co jí právě obklopuje.

Annie zvedla ruku a dotkla se stěny. Bezesporu skutečná. Zaklepala na omítku a odměnou jí bylo zadunění pevného zdiva. Nic nezní dutě, nic nenavědčuje tomu, že by aspoň její část šlo posunout a umožnit tak zmizení hodné Houdiniho. Faktům tedy odpovídá jediný závěr, ten, ke kterému došla včera. Ten duch existuje. Opravdu viděla, co viděla a co nakreslila.

To je sice pozoruhodné zjištění, a možná i převratné, ale ona nemá ani zkušenosti, ani finanční prostředky, aby se do zkoumání něčeho tak neobvyklého mohla pustit. Musí za tři měsíce stihnout, za co ji nadační fond Šalom platí, a všechno vsadila na naději, že to dokáže. I kdyby tohle strašidlo skutečně existovalo, ona nepřipustí, aby odvádělo její pozornost jinam, nic takového si nemůže dovolit. A proti pátrání po duchovi mluví další argument: kdo jí uvěří? Dokonce i kdyby nakrásně mohla doložit, že ten přízrak spatřila – a těžko si představit, o jaký důkaz by mělo jít –, stejně by nad ní jen mávli rukou jako nad magorem, dalším ze slibných akademiků, kterým mozek zničil alkohol.

Annie odložila náčrtník i kabelu na postel a přešla k oknu. Otevřít se dalo snáz, než očekávala; dolní část se vysunula vzhůru, sotva se jí dotkla. Vyklonila se ven. Žádná panoramatická vyhlídka. Vidí jenom cihly a maltu: především zadní strany jiných domů.

Co na tom, že ten duch má živého dvojníka z masa a krve? A že jím je člověk dobře známý, který chodí po moderním Londýně? To jí nijak nepomůže. Nedá se ani nezvratně dokázat, že skici nakreslila dřív, než se s Geoffreym Harrisem seznámila.

Annie zavřela okno a vrátila se k posteli. Otevřela blok tam, kde je první kresba, ta s mnichem, jak ho spatřila poprvé, když se modlil před křížem. Obrázek položila na postel. „Objekt vymítání,“ řekla nahlas a pak dlouho čekala, poslouchala, jakou to vyvolá reakci. Žádnou. Po několika vteřinách vytáhla z kabely tři věci, které koupila předchozího dne, a vyrovnala je pečlivě jednu vedle druhé na psací stůl.

Mosazný zvonek s držadlem.

Bibli.

Vysokou bílou svíčku.

Pamatovala si, že mezi dekorativními předměty v pokoji zahlédla svícen. Jsou tam dokonce dva. Vybrala ten vyřezávaný ze dřeva. Vysoký asi

tři decimetry, a ačkoli pravděpodobně není starý, vypadá tak. Dohromady se svíčkou působí klasicky, impozantně.

Zvonek, kniha a svíčka.

Koneckonců je dcera Johna Kendalla. Není tedy divu, že zná nástroje, kterými se provádí exkomunikace, a přízrak katolického mnicha by se ničeho neměl děsit víc.

Annie položila vedle svíčky krabičku zápalek, potom výtisk oficiálního textu duchovního vypovězení a poslání do pekla. Text spolu s předpisy, jak obřad vykonat, vyhledala v liturgické knize *Římský rituál*, závazné pro celou katolickou církev. Když do *Rituálu* chtěla nahlédnout ještě za dob studií, musela zajít do odborné knihovny. V dnešní době je k dispozici online.

„Teď už nebudete moct tvrdit,“ řekla do ticha, „že jsem vás nevarovala včas.“

Když si Annie byt prohlížela poprvé, usoudila, že ložnici vzadu bude používat jako pracovnu. Za daných okolností se jí to už nezdá praktické. Proto si vše, co bude k práci potřebovat, rozložila v jídelně: notebook, samozřejmě, spolu s několika sešity, pery a tužkami, štos náčrtníků a – přežitek z doby dávno minulé v dnešních časech chytrých telefonů s fotoaparáty – kupku pohlednic. Jednu vybrala, posadila se a začala psát. To už v pozdním dopoledni sluneční světlo proudilo oknem dovnitř a osvětlovalo náramek, který ze zápěstí nesundává dokonce ani v posteli nebo ve sprše. Jako šperk je nezajímavý a zcela prostý: tenký zlatý řetízek, na němž je písmeny netradičních tvarů napsáno ARI. A co to znamená? Berte to tak, že když nemůže mít srdce přímo na dlaní, nosí ho aspoň na zápěstí.

Ari je zkráceně Aaron. Tak se jmenoval její bratr, její dvojče. A taky její syn. Bratrovi pohlednici poslat nemůže – zemřel na AIDS, když jim bylo sedmnáct. Její třináctiletý syn, bratrův jmenovec, naživu je a žije v Chicagu, i když ho neviděla od té doby, co mu byly tři.

Vybrala pohlednici se záběrem na Big Ben z ulice Whitehall. V popředí jede červený patrový autobus a vedle něj někdo velmi mladý řídí motocykl. *Jestliže se podíváš zblízka, vypadá to, že ta motorka je starý Triumph, T 120*, napsala, protože vzhledem k tomu, kdo je jeho otec, věděla, že ta na Ariho udělá větší dojem než slavná věž s hodinami. *Možná 1960. Co myslíš? S láskou, máma.* Pod to připsala adresu a PS: *Zůstanu tu tři měsíce.*

S Arim se snaží navázat kontakt už čtyři roky, od té doby, co mu bylo devět. Začala s tím, sotva se vymotala z alkoholové mlhy a uvědomila si,

jak si zkazila život. Nalézt syna nebylo těžké. S jeho otcem se rozešla dřív, než se Ari narodil, přesto ji nenapadlo, že by na Ariho rodný list neměla nechat napsat Zakovo jméno. Aaron Johnson, syn Zacharyho Johnsona. Takže jakmile vystřízlivěla, nebylo obtížné ty dva najít. Žili v Chicagu, kde Zak měl rozhlasovou show o motocyklistice, o které psal články pro celou řadu odborných časopisů. Rodný list samozřejmě Zakovi pomohl, aby jí Ariho vzal.

Ne že by si nezasloužila o něj přijít.

Nic z toho se Arimu nikdy nepokusila vysvětlit. Takové věci dítě nemůže pochopit, natož odpustit. Místo toho se snaží najít společnou řeč s chlapcem, jaký se z něj pravděpodobně mezitím stal. Coby syn svého otce se zaručeně víc zajímá o motorky než o dějiny. Nejdřív posílala dopisy; potom, když jí je pošta neustále vracela neotevřené, pohlednice. Zatím se nedočkala jediného slůvka odpovědi, ale naděje se vzdát nehodlá.

Vzala známku ze zásoby, kterou nakoupila, hned když vystoupila z letadla na londýnském letišti Heathrow, vyšla z domu a pohlednici vhodila do poštovní schránky na rohu.

Než se vrátila, bylo poledne. Posadila se k notebooku a otevřela digitální kopii dokumentů, s nimiž ji nadační fond Šalom do Londýna vyslal. Stručné resumé bylo hned nahoře a téměř slovo od slova opakovalo, co jí Philip Weinraub, ředitel nadačního fondu Šalom, sdělil při jednom z jejich prvních setkání.

Doktoro Kendallová, domníváme se, že roku 1535 nebo přibližně v té době muž známý jako Žid z Holbornu objevil pozoruhodný poklad sestávající z prastarých židovských artefaktů, snad z časů Druhého chrámu v Jeruzalémě. Chtěli bychom, abyste tento fakt potvrdila a pokud možno určila místo, kde byl poklad nalezen. Uvědomujeme si, že z něj pravděpodobně nezbyvá zhora nic, ale samotný důkaz, že takové předměty se dostaly až do Anglie, by byl vskutku pozoruhodný.

Annie nemůže nesouhlasit. Počin takového kalibru by skutečně dokázal znovu nastartovat skvělou akademickou kariéru, a dokonce i vzkřísit tu její, která má na kahanuku. Právě kvůli tomu by nalézt Žida z Holbornu bylo větší trumf než zjistit, jak to vlastně je se zjevováním se zdejšího ducha; musí proto odolat touze doběhnout do zadní ložnice, aby se podívala, co se děje s věcmi, které tam zanechala. Při historickém výzkumu nejsou tři měsíce nijak dlouhá doba. Je čas pustit se do práce.

Minulý měsíc, když už to vypadalo, že tuhle práci dostane, se snažila rychle vstřebat maximum informací o židovských artefaktech, o tom, čemu Weinraub říká judaika. Hned na začátku se dozvěděla, že podle knihy Genesis se židovská identita vytvořila v době smlouvy mezi Bohem a Abrahámem a na znamení jejího uzavření má být každý muž obřezán. Jakým způsobem mají židé Boha uctívat, je také popsáno v biblických textech, a tyto rituály se pak prováděly ve starověkém Chrámu v Jeruzalémě.

Teologický význam těchto úkonů není pro Anniin úkol důležitý a daleko přesahuje její odbornost, ale fakta historická a archeologická hovoří poměrně jasně.

Podle Knihy královské Šalamoun postavil První chrám v desátém století před Kristem. Jeho stavbu nedokládají jiné prameny kromě biblických, ale Písmo praví, že stál čtyři sta let, než ho zničilo babylonské vojsko, které přeživší Izraelity vzalo do zajetí. V roce 538 před Kristem byli židé propuštěni a po návratu do Jeruzaléma začali v tomto prastarém městě přesně tam, kde byl pro stavbu Prvního chrámu uměle nasypán kopec zvaný Chrátová hora, stavět chrám nový. Bouřlivé dějiny Svaté země se časem postaraly o to, že se na stejném místě ocitly jak pozůstatky tohoto starověkého židovského posvátného místa – slavné Západní zdi neboli Zdi nářků –, tak dvě nejdůležitější muslimské svatyně.

Druhý chrám však obě mešity předešel téměř o pět set let a je nesporně doložen i v jiných pramenech než v Bibli. Existoval ještě sedmdesát let po ukřižování Krista; potom ho římsí vojáci srovnali se zemí, zakázali ho obnovit a od té doby už v Jeruzalémě nesměl žít žádný žid, ani se tam nesměla provádět obřizka. Pak tito dobyvatelé židovské zajatce a nejcennější předměty z chrámu odvezli do Říma, kde je předvedli při triumfálním vjezdu vítězného vojevůdce do města. Tehdy začalo období moderní diaspory.

Pokud jde o Chrám, Annie pro svůj nynější úkol žádné další informace nepotřebuje. V jejím hledáčku je několik hebrejských slov přepsaných do latinky. Žádné z toho seznamu by jí ještě před měsícem nic neřeklo, ale mezitím se s nimi seznámila.

Jela kurzorem dolů po obrazovce. Jde o pět předmětů: *machta*, *bazech*, *kaf*, *maachelet* a *mizrak*. *Machta* je pánev, na níž nosívali žhavé uhlíky, *bazech* menší pánev. Do *kafu* se při rituální porážce zvířat dávalo kadidlo. *Maachelet* je nůž, kterým kněz prořízl hrdlo zvířeti – obvykle ovci nebo koze, někdy teleti. *Mizrak* se jmenuje nádoba na zachycování krve, s níž se kropil oltář.

Žádná taková oběť se nekonala už téměř dva tisíce let.

Annie si přečetla také o okrajových skupinách moderních židů, kteří zoufale touží Chrám znovu postavit a obnovit rituální obětování ovcí, koz a ptactva. Řídí se pokyny knih Genesis a Deuteronomia a zhotovují takové předměty, jaké má Annie na seznamu, přičemž používají slitiny mědi připravené starodávnými postupy. Annie netuší, jestli artefakty na seznamu jsou autentické, ví jen to, že byly podle dochovaného popisu vyrobeny z bronzu (což je nepřesný termín pro slitinu cínu a mědi v různém poměru), a že ačkoli každý patřil jiné kongregaci, všechny údajně jsou téhož původu. Každý ze zdrojů uvedl, že jejich poklad se k nim dostal v roce 1535 jako dar Žida z Holbornu.

Seznam předal Annie sám Philip Weinraub a o původu artefaktů očividně ani v nejmenším nepochyboval. „Uvědomte si, doktorko Kendallová, co se vám vlastně dostalo do rukou.“ Svým zjevem jí Weinraub nenaháněl strach, ale při těch slovech měla pocit, že se jí jeho pohled zavrťává do lebky. „*Kaf, maachelet, mizrak...* Aby takové předměty existovaly v roce 1535, musely pocházet ze starověkého Chrámu v Jeruzalémě.“

Ať má Weinraub jakkoli silné charisma, v tomhle bodu mu Annie musí odporovat. Její úkol je herkulovský už teď; nemůže připustit, aby od ní očekával nemožné. „Tady zůstává v dohledatelných dějinách mezera dlouhá patnáct set let, pane Weinraube. Těžko bych mohla doufat, že najdu dokumentaci o předmětech tak starých, i kdybych na to měla tři roky, a ne tři měsíce.“

„Ne, ovšemže ne.“ Weinraub její obavy zahnal mávnutím ruky. „Posílám vás do Londýna, abyste hledala toho muže. Najděte Žida z Holbornu, doktorko Kendallová. Povězte nám, kdo byl a co dělal. Když se vám to podaří, objevíte, odkud ty poklady bral. O tom jsem přesvědčen.“

Možná. Ale dokonce i kdyby nezjistila přesně to, co Weinraub chce, pátrání vycházející z dokumentů nadačního fondu Šalom by jí mělo poskytnout dostatek materiálu, aby dokázala pro prestižní odborný časopis napsat článek, který by mohl být příjemným překvapením. Otevřelo by jí to dveře do akademického světa, kam se tak zoufale touží vrátit. Ale toho člověka najít –

Zvuk to nebyl nijak zvlášť hlasitý, šlo jen o jakési nevýrazné zadunění, kterého by si nemusela ani všimnout, kdyby ovšem od chvíle, kdy odešla ze zadní ložnice, část jejího mozku na takový signál neustále nečekala.

Annie vyskočila. Tři dlouhé kroky ji donesly k ohybu chodby, odkud nahlédla do jejího kratšího ramene vedoucího k zadní ložnici. Dveře jsou

zavřené. Vyrázila kupředu a rázně je otevřela. Slunce se už před časem schovalo za mraky, takže ihned ucítila, jak se proti ní žene vlhký a studený vzduch. Výsuvné okno bylo vytažené nahoru, záclona vlála ve větru. Annie nepochybovala o tom, že okno zavřela, ovšem nemohla by odpřisáhnout, že ho i zamkla. Jak snadno se dolní díl vysunuje, toho si všimla už dřív.

Svícen leží na podlaze u dveří; vítr ho zjevně srazil ze stolu. To musela být ta rána, kterou slyšela. Svíčka se odkutálela ještě o něco dál. Annie ji našla, zasunula do svícnu a vše vrátila na původní místo. Potom okno zavřela, a tentokrát se na sto procent ujistila, že je zamčené.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Běh, jak Annie zjistila, dovede její sebeovládání posílit jako máloco. Nic jiného ji nedokáže víc podpořit v odhodlání jít v zadní ložnici Bristolského domu nebrat na vědomí.

Na mapě na Googlu si vyhlédla základní trasu, která jí po Southampton Row povede na severozápad k Russellovu náměstí. Kdyby běžela jen tam a zpátky, nevydalo by to ani na šest set metrů, ale trénink si může prodloužit až na své oblíbené tři kilometry, pokud to parkem na náměstí vezme cikcak po klikatých cestičkách. Hned po nastěhování do Bristolského domu trasu časně zrána vyzkoušela a bylo to úžasné. Vzduch čerstvý a čistý, a jakmile se ocitla v zeleni, hluk dopravního ruchu zeslábl a obklopil ji ptačí zpěv. Přímou cítila, jak se s každým krokem před ní otevírají další a další možnosti.

Potom se osprchovala, vyprala, co bylo třeba, a byt si trochu přizpůsobila. Vzhledem k tomu, že nejlepší obranou je útok, našla všechny rozhlasové přijímače – paní Waltonové vřele na dálku poděkovala, že má hned čtyři – a na všech naladila stanici BBC Radio 4: bude mít zprávy a události ze světa čtyřiaadvacet hodin denně. Univerzální dálkový ovladač, který našla ve své ložnici, se jí podařilo nastavit tak, že hned tři přístroje může zapnout naráz, jedním stisknutím tlačítka.

Dálkové ovládání si přichystala na stolek v chodbě co nejbliž k předním dveřím. Samozřejmě, je pošetilé myslet si, že rozhlas jí pomůže ducha zahnat, ale zneklidňuje ji představa, že pokaždé, kdy do bytu vejde, jí znovu bude vrtat hlavou, jestli je tam sama. Nemůže uškodit, pokud duševně zdravé anglické hlasy začnou hovořit na rozumná témata, jakmile překročí práh; naopak to spíš pomůže.

Takové znepokojení však samo o sobě stěží mohlo její přirozenou zvědavost zahnat jednou provždy. Sotva se vrátila z prvního běhu, hned došla na místo, odkud viděla na malou ložnici, potom dlouhými kroky zdolala zbytek vzdálenosti a dveře otevřela. Nespátřila nic a nikoho; zvonek, kniha a svíčka byly přesně tam, kam je položila. Tentokrát nechala dveře otevřené, zamířila zpátky do přijímacího pokoje – to označení se jí tuze zamlouvá – a cestou s sebou vzala povadlé a zaprášené květiny.

Bylo stále ještě brzo, když vyrazila do blízkého supermarketu doplnit

zásoby potravin. Na poslední chvíli do vozíku přidala dvě kytice svěžích tulipánů, tentokrát zářivě červených. Doma se o brooklynský byt dělila se dvěma skoro neznámými lidmi, s nimiž se málokdy viděla. Bydleli spolu, aby se složili na astronomicky vysokou částku, kterou nájemníci musejí platit na místech, odkud se dá dojíždět do práce na Manhattan. Lednici měli rozdělenou na police označené jménem a jediný společný prostor – obývací pokoj – byl stejně neosobní jako zubařova ordinace. Tenhle způsob bydlení ji deprimoval skoro tak jako výuka v Davisově škole. Když londýnský úkol přijala, vzdala se jak bytu, tak zaměstnání.

Červených tulipánů bylo dost i na třetí vázu. Jednu našla v kuchyni v kredenci a odnesla ji do jídelny. Právě aranžovala květiny, když zazvonil mobil. Jennifer Franklinová. „Přišla jsem na něco, co bys, myslím, měla vidět. Mohla by ses tu zastavit?“

Annie odpověděla, že může.

Archivářka se na Anniinu návštěvu připravila. Uchystala dva páry bílých bavlněných rukavic. Annie stoupl tep, jen je zahlédla – znamenaly, že obě budou brát do rukou něco zvlášť starého a vzácného.

Jennifer odemkla skříň s policemi v zadní části své kanceláře v suterénu a sáhla pro předmět, který vypadal jako obyčejná trubice z kartonu, ovšem Annie věděla, oč se jedná. Stejně jako rukavice byl ze speciálních nekyselých vláken; je součástí profesionálního vybavení pracovníků muzea. Z tohoto vysoce specializovaného obalu archivářka vytáhla dokument o ploše necelých sto dvaceti čtverečních centimetrů, mapu nakreslenou na pergamentu, v pravém dolním rohu označenou typickým rukopisem tudorovské doby, který obě dokážou bez problémů přečíst: „*Richard Scran-ton, vlastní rukou, AD 1535.*“

Jennifer mapu rozložila na velkou šedou podložku, také z nekyselých vláken se speciální úpravou, jejímž účelem je zabránit žmolkování. Každá žena prstem v rukavici přidržovala pergamen za dva rohy. Pak Jennifer jeden pustila, ale jen na tak dlouho, než lampu se zvětšovací sklem posunula o něco blíž, přičemž dávala pozor, aby se mosaz lampy nepřiblížila ani k podložce, natož k dokumentu na ní. „Vzpomněla jsem si na tu mapu, jen co jsi tuhle odešla,“ podotkla, zatímco lampu nastavovala. „Taky mě napadlo, že by se nějaká zmínka o Židovi z Holbornu třeba mohla najít v soudních protokolech z té doby.“

Annie chvíli uvažovala. „V roce 1535 už byl Jindřichovým druhým nejvyšším soudcem Cromwell,“ řekla. Vybavit si to jméno nebyl žádný

úctyhodný výkon. Před Thomasem Cromwellem se třásl celý tudorovský Londýn.

„Problém je v tom, že všechny Cromwelloy listiny jsou v samostatném archivu, který je po dobu rekonstrukce nepřístupný. Snad bych ale mohla –“

Annie zavrtěla hlavou. „S tím si nedělej starosti. Víím, že Cromwelloy papíry už prohlédli. A neobjevili nic, co by se Židem z Holbornu souviselo.“

„Já jsem si to myslela. Tady taky nejspíš nebude nic důležitého,“ ukázala na mapu, „ale měla by ses na ni podívat. Jde o jedinečný exemplář. Jsou zde zakreslené domy těch, kteří se stavěli proti králi.“

Annie pergamen ve tvaru čtverce na šedé podložce pozorně zkoumala. „Vykládám si to správně, že tyto značky,“ ukázala na sérii trojúhelníků protatých křížem, „jsou na místě, kde podle Scrantona bydleli ti, kteří odmítali přijmout Jindřichův nárok na postavení v čele církve?“

„Přesně tak. Na mapě je dvaadvacet symbolů a každý odpovídá domu, z něhož byl nakonec někdo popraven pro zradu. Protože odmítl odpřisáhnout, že podle zákona je hlavou anglikánské církve Jindřich – a ne papež. Richard Scranton byl agentem 007 své doby. Měl povolení zabít.“

„Taky uměl zatraceně dobře kreslit,“ prohodila Annie. „Jen se podívej, jak zachytil Fleet.“ Na Scrantonově kresbě byla říčka Fleet široká a evidentně splavná. Později, když do ní nesčetné generace Londýňanů naházely tolik odpadků, že se zúžila na špinavý potůček, ji svedli do podzemí. Dnes teče z Hampstead Heath do Temže celou sérií podzemních stok odvádějících dešťovou vodu a splašky. Stejně jako tenkrát ale protíná oblast kdysi zvanou Olde Bourne. „Nakreslil ji tak, že by se člověku chtělo postavit se na břeh a zahvízdat na převozníka. Už někdo tuhle mapu konfrontoval s dnešním Holbornem?“

„Oficiálně ne. Ale my se nacházíme přibližně tady.“ Jennifer ukázala prstem na levý dolní roh dokumentu, ovšem nedotkla se ho.

Annie se k té partii mapy sehnula. „Přímo mezi vepřem a volem.“

Richard Scranton, kartograf smrti, na mapu tu a tam nakreslil obrázky domácích zvířat, aby naznačil, že v Holbornu v té době byla především zemědělská půda; jen několik skupinek domů provázelo říční břeh. Víc jich postavili poblíž Holborn Bar, západní mýtnice v městských hradbách, které obklopovaly celé londýnské City o rozloze jedné čtvereční míle. Takže Žid z Holbornu sice představuje jehlu v kupě sena, ale ta kupka není zase tak velká.

Annie vyhlížela na Scrantonově mapě cokoli, co by ji mohlo nasměřovat k hledanému muži, ale měla podezření, že tento dokument, sám o sobě

jistě fascinující, pro její úkol asi nebude k ničemu. Proč by mělo židovi záležet na tom, zda nejvyšší křesťanskou autoritou církve v Anglii je papež, anebo král? Avšak vzhledem k tomu, že šlo o klíčovou záležitost tehdejší doby, mohla do dění zatáhnout každého. Annie si všimla, že jeden z trojúhelníků přeškrtnutých křížem se nachází až u pravého horního rohu mapy, uprostřed plochy, kterou Scranton jednoznačně označil jako otevřenou krajinu s lesíky.

Vtom to ucítila – nejdřív jako jakési brnění či bzučení někde vzadu v mozku: signál, že nedoceňuje něco důležitého. Ukázala na značku. „Netušíš, kdo nebo co to je?“

„Kláster. Přesněji řečeno kartouza,“ odpověděla Jennifer okamžitě. „Tam byla prolita první krev, dalo by se říct. Jindřich poslal několik mnichů na Tyburnské popraviště. Tehdy v květnu 1535 byli prvními popravenými ve sporu o to, kdo je hlavou církve, a bůh ví, že u nich to zdaleka neskončilo.“

Tyburn znamenal smrt oběšením, zbavením vnitřností a rozčtvrcením. I když to není ta nejstrašnější z tudorovských metod popravování, moc horších jich už –

Annie se nadechla a zadržela dech. Samozřejmě. Londýnská kartouza. Domov kartuziánských mnichů, kteří shodou okolností chodili v bílých hábitech, měli tonzury a v krvavém dramatu kolem Jindřicha VIII. a Anny Boleynové vězeli až po uši. Jindřich zahájil hromadný masakr právě pronásledováním těchto mnichů, kteří žili deset minut chůze od Bristolského domu. Takže když už musela připustit, že duchové existují, možná ten, koho viděla, je jeden z kartuziánů. Annie konečně vydechla.

„Příští týden tady nebudu,“ změnila téma archivářka a začala stáčet Scrantonovu mapu. „Letíme na krátkou dovolenou na Kanáry. Mám šest týdnů dovolené ročně, ale nesmím si je vybrat všechny najednou a ten zájezd jsme zařídili ještě předtím, než jsem se o tvém příjezdu dozvěděla.“

„S tím si starosti nedělej,“ řekla Annie. „Úplně to chápu.“ Ale ve skutečnosti jí to připadalo divné. Proč se Jennifer nezminila o dávno naplánované dovolené v e-mailech, které si vyměňovaly před tím, než Annie do Londýna přiletěla? Vyčíst jí to ovšem nemůže.

Jennifer položila na stůl propustku s oranžovým okrajem. Ta, kterou pro Annie obstarala minule, měla lem zelený. „S tou novou tě pustí dovnitř bez doprovodu. Budeš mít přístup k většině tohoto materiálu, jen poklady v tamhleté skříní“ – ukázala na místo, kam zamkla mapu Richarda Scrantona – „nebudou k dispozici, dokud se nevrátím. Nesmím půjčit klíče

nikomu, kdo není zaměstnancem Londýnských archivů. A jelikož ta sbírka je zde jen dočasně, není tu nikdo, kdo by mě mohl zastupovat.“

Annie zopakovala, že si s tím Jennifer nemá dělat starosti, poděkovala a vzala si propustku s oranžovým okrajem. Ta, kterou má k blůze připíchnutou archivářka, je na kraji purpurová. Barevně zakódovaná byrokracie.

Jennifer rovnala papíry na svém stole do úhledných hromádek. „Chtěla ses dnes podívat ještě na něco jiného?“

„Ne, díky. Rozhodla jsem se vzít si odpoledne volno. Možná obejdu nějaké pamětihodnosti.“

„To zní lákavě. Kam se podíváš?“

„Do Národní portrétní galerie.“ Annie už téměř překračovala práh a hlavu měla plnou portrétů mnichů, dost možná včetně toho, který vypadá jako „ten její“. „Přeji krásnou dovolenou. Uvidíme se, až se vrátíš.“

Až cestou k Trafalgarskému náměstí Annie napadlo, že naděje, které do návštěvy zpočátku vkládala, pravděpodobně nejsou opodstatněné. Pokud mnich nepocházel z bohaté rodiny a jeho obraz nenamalovali, ještě než do kláštera vstoupil, v Portrétní galerii nebude. Sbírka nezachycuje důležité události jednotlivých dob, jenom významné osobnosti – a z nich pouze ty dostatečně bohaté, aby si mohly dovolit oficiální portrét. Nicméně někde začít musí.

Jak se ukázalo, galerie má celé oddělení věnované Tudorovcům, z toho tři místnosti vyhrazené Jindřichovi VIII. a jeho době. Celkem tu vystavují osmdesát sedm portrétů tohoto krále, sedmnáct Anny Boleynové a čtyřia dvacet Thomase Cromwella, mezi obrovským počtem jiných. Pokud však jde o mnichy z londýnské kartouzy, Annie tam nenašla ani náčrtek.

Do galerie došla metrem, ale když z ní vyšla s prázdnýma rukama, rozhodla se, že bude větší zábava jet domů autobusem. Muž, který u paty Nelsonova sloupu krmil holuby, jí poradil číslo devadesát jedna. „Paninko, je to kousíček. Tamhle. A jede po Southampton Row k nádraží Euston Station.“

Sotva se usadila nahoře v patrovém autobusu, nadšená výhledem, který se jí naskýtal, zazvonil jí mobil.

„Zdravím, jsem rád, že jsem vás zastihl. Tady Geoff Harris. Doufám, že se na mě pamatujete. Jenny Franklinová nás tuhle představila v muzeu. Pohrozil jsem jí těžkým ublížením na zdraví, když mi nedá vaše číslo.“

Chce se jí na něco zeptat, řekl. Mohlo by to být důležité, ale není si tím jist. Nezašla by s ním na skleničku? „Nepiju,“ odpověděla. „Tak na kávu?“

„Samozřejmě.“ Když mu pak vylíčila, kde je – v autobuse mířícím na sever po Kingsway –, dodal: „Vystupte u stanice metra Holborn a zahněte doleva. Uvidíte krátkou uličku, takzvanou Sicilskou. Ta kavárna se jmenuje U Chloe. Nemůžete ji minout.“

Skutečně ji neminula. U Chloe nejenže leží na příhodném místě, ale Annie se tam okamžitě cítila velmi příjemně, jako v bonboniěře. Stěny potažené rudým sametem, pozlacené nástěnné svícny, půl tuctu miniaturních mramorových stolků s čerstvými květinami a zasklený pult s čokoládovými bonbony, očividně vynikajícími, a s mnoha druhy hříšně sladkých kousků. Objednala si *citron pressé* – čerstvou citronovou šťávu s perlivou vodou – se zanedbatelnou dávkou cukru a seděla tak, aby viděla na dveře. Asi pět minut. Pak dorazil.

Při setkání v muzeu měl Geoff Harris oblek s kravatou. Dnes byl neformálně v manšestrových kalhotách a košili s rozhalenkou; svetr si uvázal přes ramena. Přesto vypadal přesně tak, jak ho spatřila poprvé: vysoký, tmavovlasý, neuvěřitelně pohledný a bezesporu pokrevní příbuzný mnicha, jehož viděla v Bristolském domě.

„Skutečně si vážím toho, že jste se se mnou sešla prakticky hned,“ řekl. „Je to od vás hezké.“

„Mluvil jste tak záhadně. Na záhady vždycky slyším. Zvlášť když jsou důležité.“

„Možná to bude důležité jenom pro mě.“ Vypadal trochu v rozpacích. „Doufám, že jsem vás sem nevyhlákal pod falešnou záminkou.“

Objevila se servírka. Anniina sklenice byla ještě napůl plná. Geoff si objednal espresso. Přinesli ho za chvíli, husté, černé a s vysokou pěnou. Přisladil si ho a ochutnal. „Annie, promiňte mi, jestli to bude vypadat neuvěřitelně vlezle, ale jde o ředitele organizace, pro kterou pracujete, nadační fond Šalom. Co –“

„Já pro ně ve skutečnosti nepracuji. Ne pravidelně. Jenom mě sem poslali, abych něco vypátrala.“

„Ano, to mi Jenny řekla. Ale na tom nezáleží. Mě zajímá vedení Šalomu.“

„Philip J. Weinraub.“

„Právě ten. Co o něm víte?“

Annie zavrtěla hlavou. „Nic moc. Je... Snad by ho nejlíp vystihovalo slovo *neodbytný*.“

„Arogantní,“ dodal Geoff.

„To taky.“

„Jak asi víte, je to multimilionář. A silně se angažuje v záležitostech Blízkého východu, přesněji řečeno v Izraeli. Souvisí to nějak s vaším výzkumem?“

„Ano i ne.“

Usmál se. „Opatrná odpověď. Mohu vás ujistit, že se vás nesnažím přivítat o vědecké zásluhy.“

„To mě ani nenapadlo. Jsem historička architektury. Co pro Šalom dělám, se týká tudorovského Londýna. Právě tím obdobím se profesionálně zabývám.“

„A díky tomu se jistě také znáte s Jenny Franklinovou. Nicméně vaše nadace se má zabírat židovskými záležitostmi.“

„V tomto případě jde o evropské Židy,“ upřesnila Annie. „Nijak to nesouvisí s Izraelem ani s Palestinou, jaká tehdy byla.“

„Je těžké oddělovat židy od takzvané Svaté země,“ řekl tvrdohlavě, „a to v jakékoli době.“

Annie se musela soustředit, aby se upřeně nedívala na rýhu na jeho bradě. Z jakéhosi důvodu stále přitahuje její pohled. „Povíte mi, proč se o to zajímáte?“

Oba dopili. Geoff se rozhlédl. Všechny stolky byly obsazené. Položil na stůl bankovku. „Pojďme odsud.“

„Doufám, že vám to nevadí,“ řekl, jakmile se usadili na lavičce na Bloomsbury Square. „Nechtěl bych, aby náš hovor někdo vyslechl.“

Annie potvrdila, že jí to nevádí ani v nejmenším. Potom čekala.

„Jicchak Rabin,“ nadhodil Geoff. „Pamatujete se na něj?“

„Ovšem. Premiér Izraele v době, kdy v čele Spojených států stál prezident Clinton. Aktivně se zapojil do mírového procesu.“

„Toho mám na mysli. V roce 1995 ho zavraždil izraelský radikál, který byl proti myšlence palestinského území na západním břehu Jordánu.“

Rok 1995, tehdy přišla na Wellesley College. V té době chlastu, jak tomu říká Sidney O'Toole, ještě docela nepropadla. Studovala – známky pro ni nikdy nepředstavovaly problém – a docela pozorně sledovala, co se ve světě děje. Ovšem také ze školy utíkala a poflakovala se s motorkáři. Tak se seznámila se Zakem a od nich se naučila vodku splachovat pivem. „Jak Rabin souvisí s Weinraubem?“

„Jaké peníze Weinraub má a jaké jsou jeho zájmy – to budí pozornost.“

„Proč? Hodně amerických Židů, ať jsou bohatí, nebo ne, má stejné zájmy jako on.“

„Já vím. Mluvím nekonkrétně, protože nemám důkaz. Než někoho přitlačím ke zdi, obvykle si nechám zjistit všechna fakta.“

„A že své hosty ke zdi tisknete,“ řekla Annie. Nemělo to vyznít jako obvinění, ale dopadlo to tak.

Zareagoval bez emocí. „Mám to v popisu práce. Přinejmenším té, co dělám obvykle. Teď jsem na dovolené. A píšu knihu o Blízkém východě.“

„Bude ve vaší knize i Weinraub?“

„Mohl by být.“ Geoff zaváhal a potom se očividně rozhodl, že jí bude věřit. „Smrt Jicchaka Rabina způsobila v té části světa hotové země-třesení. Zbyla po něm mezera, kterou se dodnes nepodařilo zacelit. A bezprostředně po tom, co byl zabit, jsem náhodou narazil na značný počet neobvyklých stop, které vedou do New Yorku, Štrasburku, Londýna i Jeruzaléma a Philipa Jeremiaha Weinrauba možná spojují s přípravou toho atentátu.“

„Ale předpokládám, že tehdy jste o tom nemluvil.“

„Nemohl jsem. Dělal jsem v BBC. Hlavně řešerše. Neměl jsem svou show a žádný politický vliv. A tak vzhledem k tomu, že mi scházel důkaz, Weinraubův příběh nikdy nevyšel na světlo.“

„Třeba žádný neexistuje. Možná jste se spletl.“ Jeho oči, došla k názoru, nejsou ani šedé, ani modré. Jsou oříškově hnědé. „Na každý pád nevidím, jak bych vám mohla pomoci.“

„Pravděpodobně nemůžete. Přesto... Jste mi ochotna prozradit, do jakého výzkumu jste se zapojila?“

Annie pokrčila rameny. „Starověká judaika. Hledám někoho, komu říkali Žid z Holbornu. Všechno se týká jenom šestnáctého století, takže to na váš příběh nemůže mít nijak zásadní vliv.“

Samotné jí připadá, že to zní, jako by byla v úzkých. A také ví proč. Sebe a svou budoucnost spojila tak pevně s cíli Šalomu, že cokoli, co ohrožuje Weinrauba, ohrožuje i ji.

Najednou, bez varování, se zvedl vítr. Annie na sobě měla džíny a tričko. Zachvěla se zimou. Geoff si z ramenou odvázal svetr – v barvě velbloudí srsti a tak měkký, že musí být kašmírový – a přehodil jí ho přes záda. „Jak každý Londýňan ví,“ poznamenal, „nikdy není radno důvěřovat teplému a slunečnému počasí. Dokonce ani v květnu.“

„Budu si to pamatovat,“ řekla Annie.

„Poslyšte, myslím, že ne-“ Přerušil ho náhlý příval hudby. „Soul

Power“ Jamese Browna, pomyslela si Annie, ale neslyšela tolik taktů, aby si byla jistá. Geoff bleskově vytáhl z kapsy iPhone a mrkl na něj. „Omlouvám se, tohle musím vzít.“ Vstal, udělal od lavičky několik kroků, chvíli potichu mluvil a pak se vrátil. „Omlouvám se,“ zopakoval. „Musím běžet. To interview se snažím získat už měsíc. Lidé nehoří ochotou si s vámi promluvit, když se potom nedostanou na obrazovku. Ten mizera Blair mě přijme, jenom když u něj budu za dvacet minut. Mám vaše číslo.“ Zamával telefonem a vycouval. „Zavolám vám.“

KAPITOLA PÁTÁ

V pondělí, čtyři dny po setkání s Geoffem Harrisem, si Annie po ranním běhu v studeném a deštivém šeru uvědomila, že potřebuje kávu, ještě než půjde do sprchy. Zamířila do kuchyně, uvařila si šálek a nesla ho do jídelny, z níž si udělala kancelář. K notebooku si ani nesesla a jen zahálčivě klikla na seznam rituálního náčiní na obrazovce; znovu hledala souvislosti, které by mohly vrhnout trochu světla na –

„*Ut inimicos sanctae Ecclesiae humiliare digneris...*“

Jediný mužský hlas se obracel k nebi. Prozrazoval lehkou rozechvělost stářím, ale i tak zněl celým bytem, ozvěna ho nesla chodbou až do jídelny, kde se odrážel od stěn.

Annie stála jako solný sloup, s hrnkem kávy v ruce.

„*Te rogamus, audi nos.*“

Mnich si přivedl posily. Odpověď – *Te rogamus, audi nos*, „Prosíme Tě, vyslyš nás“ – zazněla v podání sboru mužských hlasů, plných energie a mládí.

„*Ut cuncto populo Christiano, pacem et unitatem largiri digneris.*“

„*Te rogamus, audi nos.*“

Střídání hlasů, výzev a odpovědí bylo působivé, naléhavé. Téměř cítila nutkání se ke sboru přidat.

Postavila šálek a vešla do chodby. Liturgický zpěv ji obklopil a vyvolával dojem, že přichází ze všech stran. Ale tak to není. Ona dobře ví, odkud se šíří. Zamířila k zadní ložnici.

„*Ut fructus terrae dare...*“

„*Te rogamus, audi nos.*“

Annie rázně otevřela dveře.

Zpěv okamžitě ustal.

V pokoji žádní duchové; ani jeden, ani několik.

Všechno bylo přesně jako dřív a věci, které na desku stolu rozložila, ležely tam, kde je nechala. Neslyšela už nic. Ani ozvěnu litanie, ani pouliční ruch frekventované Southampton Row, ani pár not ptačího zpěvu. V bytě číslo osm Bristolského domu panovalo mrtvolné ticho.

Uvažovala, jestli snad pohyb dveří neovládá nějaký vypínač. Stoupla si těsně za práh a zavřela je za sebou. Pak zase otevřela. Zpěv se znovu neozval.

Annie přistoupila k psacímu stolu. Ruce se jí chvěly, ale podařilo se jí škrtnout sirkou a zapálit svíčku. Vzala do levé ruky mosazný zvonek a zazvonila – zprvu nesměle, potom silněji – a pravici položila na bibli. Stačilo jen sehnout hlavu, aby viděla na slova opsaná z *Římského rituálu*. Napadlo ji, že vyobcování z církve měla přeložit do latiny. Na to je už pozdě. „Vylučuji ho,“ četla, zpočátku velmi tiše, slova jí šla těžko z příškrčeného hrdla, „i s jeho spoluviníky a napomahači.“ Teď text vyslovovala s důrazem, s odhodláním a s tak pevným přesvědčením, jaké před lety vkládala do prvních setkání Anonymních alkoholiků. *Nebudu dál takhle žít. Nebudu obětí.* „Odděluji ho od drahocenného těla a krve Pána a –“

Hluk uslyšela dřív, než začala vnímat pohyb; jako by nějaký obr do sebe nasál vzduch a pak zase vydechl. Zvuk získával tvar. Vyvinul se z něj kužel, který sahal od podlahy až ke stropu, roztočil se kolem osy a blížil se k ní, ale tak pomaloučku, jako by v tom pokojíčku musel urazit kdovíjak velkou vzdálenost. Plamen svíčky zablikal a zhasl; mosazný zvonek jí nějaká síla vytrhla z ruky, takže naposled šíleně zařinčel a zmizel. Annie obklopila kroužící mlha, a jak ji vír vtahoval do svého středu, cítila, že i ona se otáčí. Chvilku jí připadalo, že ona se pohybuje jedním směrem, kdežto pokoj na druhou stranu, ale pak vše zmizelo ve tmě.

Dom Justin Z Místa čekání

Na opačné straně břehu je snadné na tento pochmurný, ale požehnaný předstupeň věčnosti zvaný očištěc nemyslet, ale protože všichni musíme umřít, každý z nás toto místo mezi „předtím“ a „potom“ časem pozná. Pokud jde o mne, zde se nacházím v čase mimo čas, kde včera, dnes a zítra ztratily význam. Nebe prý mám jisté, ale teprve až odpykám své viny.

Proto musím vyprávět svůj příběh, jak se odehrál, když jsem ještě byl živý, jak tomu lidé říkají, ačkoli je to jen stín života skutečného. Vyprávět pro mě není problém, protože zde si každý dokonale pamatuje se všemi podrobnostmi každičké rozhodnutí, které učinil v době, kdy byl podrobován zkouškám. Ale pokud jde o to ostatní... Jak odpykat hříchy, jako jsou ty moje, zatím nevím.

Nějaký způsob pokání prý najdu. A tu ženu, jak mi bylo řečeno, také ke mně přivedli, aby posloužila jak mým záměrům, tak svým vlastním.

Pochopil jsem, že dál půjdeme spolu. A také, že na ni na té cestě číhá opravdové nebezpečí. Ne pro stav její duše, protože to žádný smrtelník nemůže ovlivnit jinak než svým svědomím. Spíš jde o to, kolik času na zemi ještě stráví; a to údajně záleží na mně.

Hrozí jí stále větší nebezpečí. Musím se tedy pustit do vyprávění.

Bylo mi taktak šestnáct, když mi můj pán, Thomas Cromwell, v roce 1531 přikázal, abych se stal mnichem v kartouze. Tam, jak pravil, budu jeho očima na místě, kam on vkročit nemůže. Víc o tom povím později, ale moje skutečné dobrodružství, příčina mého nejtěžšího hříchu, začalo o čtyři roky později v souvislosti s prudkým větrem, který přišel jako předzvěst strašlivých budoucích událostí, ačkoli v té době ještě nikdo netušil, do jak těžké situace se dostane celá Anglie a jaké strádání ji čeká.

Silný větrný vír se zvedl v jeden květnový čtvrtek, v den, kdy zvyklostí našeho řádu velevy, abychom společně zpívali litanie a Všemohoucího tak prosili o všeliké dobro. Proto jsme my, mniši poustevníci, dávno před svítáním opustili každý svou celu, jak kartuziáni nazývají domečky, v nichž každý žije o samotě s Bohem, a shromáždili jsme se na dvoře před velkým klášterním kostelem. Náš převor toho dne s námi nebyl (o jeho nepřítomnosti toho prozradím víc později), a tak modlitby musel vést Dom Hilary. V jeho hlase bylo někdy znát stařecké chvění, ale my ostatní jsme zpívali odpovědi energicky a s nadšením. Vskutku byly tehdejší časy tak pohnuté, že si každý uvědomoval, jak nutně boží pomoc potřebujeme.

Právě v tom okamžiku, kdy se Dom Hilary obrátil k nebi s prosbou za nás všechny, se z oblohy snesl neobvyklý divoký vítr a dál se řítit k zemi. Měl takovou sílu, že jste ho mohli vidět na vlastní oči: vypadal jako mrak trychtýřovitého tvaru.

Šlo o jev tak nevídaný, že v okamžiku, kdy se objevil, mniši na dvoře ztichli a všichni do jednoho se přežehnali znamením kříže. Vír se dotkl země kousek od místa, kde jsme stáli. V tom zlomku vteřiny, kdy se setkal se zemí, jsem ucítil, že mě ohrožuje něco, co by mě mohlo svrhnout do absolutní temnoty, kde bych snad dokonce mohl zapomenout, jak světlo vůbec vypadá. Vzduroval jsem tomu pocitu ze všech sil, úporně jsem se držel myšlenky na Ježíše Krista, který byl ukřižován kvůli mým hříchům, a tehdy jsem nejstrašnějšímu ze všech soudů unikl; vír se za chvíli zase sám zvedl do nebe a zmizel.

V místě, kde se špička trychtýře dotkla země, se dlažební kostky rozpadly na prach a bratři, kteří tu s námi, s mnichy s kněžským svěcením, také žijí, ho okamžitě smetli na úhlednou hromádku. Ale – ačkoli to

zní jako zázrak – navzdory tomuto hmatatelnému důkazu o nesmírné síle onoho větru nikdo z nás nepřišel k úhoně a rovněž klášterní kostel zůstal nedotčen.

Jen mezi mlčenlivými kartouzskými mnichy se může stát, že taková událost zůstane navždy tajemstvím, ale já tady o ní vyprávím a moje svědectví z Místa čekání je pravdivé.

Divoký vír byl znamením z nebe, že nás čekají těžké zkoušky. V iluzi plynoucího času, v níž lidé žijí, než každý předstoupí před soud, se to stalo v roce 1535, v třiatvacátém roce panování Jindřicha VIII., druhého tudorovského krále Anglie, v sedmadvacátém roce jeho manželství s královnou Kateřinou Aragonskou a čtvrtém roce jeho tajného milostného poměru s Annou Boleynovou, který podle tvrzení Jindřicha a většiny jeho ministrů teprve byl tím pravým a nebem požehnaným spojením.

Mnozí tehdy věřili, že konec králova velkého problému je na dohled, když jeho manželství bylo prohlášeno za neplatné a znovu se oženil. Ale právě tehdy se zrodilo další dilema, mnohem větší: zda hlavou křesťanské církve v Anglii má být král, anebo papež. Pokud jde o mě, mnicha známého v kartouze jako Dom Justin, dnem, kdy bylo možné vidět vítr, začalo období mnoha měsíců, v němž se láska spojila s chťíčem a společně začaly ohrožovat mou duši a duše jiných, tehdy ještě nenarozených.

Annie otevřela oči. Leží na podlaze, ale zraněná není. Pokoj vypadá, jako by se v něm nic nebylo stalo. Bible je přesně tam, kam ji původně položila. Ale svíčka nehoří a mosazný zvonek se rozpadl na kousičky. Tvoří na psacím stole úhlednou hromádku, jako kdyby po tom pozdvižení někdo uklízel a všechny je smetl na jedno místo.

Chytla se hrany postele, aby se snáz postavila na nohy. I náčrtník zůstal tam, kde ho nechala. Annie ho vzala s sebou, když z pokoje odcházela, a dveře za sebou pečlivě zavřela.

Náčrtník odložila v jídelně, přešla přes chodbu do koupelny, pustila sprchu, svlékla si šaty, ve kterých byla běhat, a zatímco čekala, až poteče horká voda, snažila se uvěřit, že to, co zažila, se doopravdy stalo.

Až když stála pod uklidňujícím proudem vody a v teple znovu oživala, všimla si těch škrábanců. Byly jen na levé straně těla, jeden za druhým se táhly od hrudního koše po místo těsně nad kolenem, jako kdyby jí někdo přešel po těle obrovskou vidličkou a tlačil při tom na kůži jen tolik, aby ji prořízl, ale nerozerval.

Zbytek dne Annie strávila u notebooku a natolik se zabrala do úvah, že se zapoměla najíst. Hledala informace o staré londýnské kartouze, protože – pokud ví – symbol, který Richard Scranton v šestnáctém století do mapy zakreslil, ten, jímž mnichy označil jako osoby v opozici k Jindřichovým plánům, je její jediné pojítka s tím, co se v bytě číslo osm Britolského domu děje nyní.

Fakt, že jen co se pustila do práce a začala hledat Žida z Holbornu s jeho starověkými poklady, dostala pozvání podívat se na Scrantonovu mapu, musí být dalším znamením, že strašidelné úkazy v domě nejsou žádná náhoda. Ty dvě záhady spolu nějak souvisejí.

Krátce před šestou zazvonil telefon. Ležel jí u ruky na jídelním stole a Annie hovor vzala, ani se na displej mobilu nepodívala. „Tady Annie Kendallová.“ Dál pozorně zkoumala obrazovku notebooku a jinak než na internetu nedostupné, v devatenáctém století napsané dějiny mnichů v londýnské kartouze, které našla mezi miliony knih naskenovaných na Googlu.

„Geoffrey Harris. Jak se máte?“

„Hm... Dobře.“

„To nezní úplně jistě.“

„Ale jisté to je. Je mi dobře.“ Škrábance na levém boku přestaly štípat už před hodinou. Čas od času se jich musí dotknout, aby se bolest ozvala a připomněla jí, že opravdu existují. „Pracovala jsem. Překvapil jste mě.“

„Slunce už se kloní k západu. Nejvyšší čas nechat práce. Víím, že to říkám na poslední chvíli, ale nešla byste se mnou na večeři? Jestli nemáte jiné plány.“

„Nemám,“ přiznala Annie. „Nikoho v Londýně neznám.“

Zasmál se. „V tom případě by vám snad nevadilo, že musíte vzít zavděk mnou.“

Ještě že neviděl, jak zčervenala.

Většina z těch, kteří v pondělí večer dorazili do hospody na Cosmo Place, malé a živé pěší zóně mezi Southampton Row a Queen Street, v té době stále ještě pila a zatím nejedla. Ale když se Annie Geoffovi svěřila, že neobědvala a má opravdu hlad, trval na tom, že si okamžitě objednájí.

Přinesli jim první chod. Pro něj závitky s kachním masem; pro ni makrelovou paštiku s mátovou omáčkou. Jídlo vypadalo dobře a vonělo ještě lépe. Číšník, nabručený mladík se špatnou pleť a ještě horšími zuby, se jich zeptal, co si dají k pití. „Další dvě,“ řekl Geoff a kývl směrem k zele-

ným lahvičkám minerální vody Perrier. „Limetkovou pro mě. Citronovou pro dámu.“ Vypil víc než dost vína při obědě se svým literárním agentem, vysvětlil. Večer se už alkoholu nedotkne. A vzpomíná si, že ona nepije.

„Jak proběhlo vaše setkání s Tonyem Blairem?“ zeptala se Annie, právě když začala paštiku, která – jak se ukázalo – byla výborná. „O něm jste tehdy mluvil, ne?“

Viditelně ho tím zmátla. „Jak to myslíte, že jsem o něm mluvil?“

„Když jste tuhle ode mne odcházel, říkal jste, že Blair vás přijme, jen když se tam dostavíte do dvaceti minut. Protože mluvíte jen s politiky, předpokládala jsem, že jde o Tonyho Blaira.“

„S politiky a s kudrnatýma zrkama se zelenýma očima,“ řekl. Zvedl vidličku a nabídl jí kousek kachní rolky.

Annie zavrtěla hlavou, až ucítila, že jí kadeře dlouhé po bradu zavadily o tváře. V poslední době si vlasy nechává růst. Dokud pila, měla je krátké, jako je nosí muži, sama si je stříhala starými kadeřnickými nůžkami a někdy se při tom ani nedívala do zrcadla. Po celou tu dobu tohle byla v jejím životě jediná věc, kterou důsledně dodržovala. Loni na podzim, když už nepila čtvrtý rok a uběhla newyorský maraton – trvalo jí to pět hodin a dvacet sedm minut, ale dokončila ho –, si uvědomila, že ať už světu dávala tím účesem najevo cokoli, přestalo to být relevantní. Nůžky zahodila.

„Byl to Tony Blair,“ řekl Geoff. „Ale ne kvůli pozici neoplakávaného bývalého ministerského předsedy. Moje kniha se zabývá vztahem Británie k Blízkému východu v moderní době. Od Lawrence z Arábie do dneška. Blair je důležitý, protože když nás uvrtal do hnusného průseru zvaného válka v Iráku, Evropská unie ho odměnila tím, že se stal vyslancem na místě, které pak zanechal v horším srabu, než v jakém bylo, když tam přišel.“

Mladík s uhry se znovu objevil; nesl hlavní chod. Biftek pro Geoffa, pro ni jehněčí kotlety. „Kvůli férovosti musím přiznat,“ pokračoval Geoff, když číšník odešel, „že Blair mi dal kontakty na pár Syřanů a jsem moc rád, že jsem se s nimi setkal. Byli v Londýně jen na dva dny, takže jsem měl velké štěstí.“

Je to snad míněno jako omluva? V posledních dnech jí nezavolał, protože pronásledoval dva Syřany, kteří zase dlouho nebudou k zastížení? Ale proč by se měl kvůli třem dnům omlouvat ženě, se kterou se právě seznámil? „Stále mám váš svetr,“ dodala. „Ten, co jste mi půjčil –“

„– tuhle večer na Bloomsbury Square,“ dokončil za ni. „Tím se nezne-
pokojte.“

„Jste vždycky tak galantní?“

Chvilí mu trvalo, než odpověděl. „Myslím, že asi ne. Ale i když máte titul a jste odbornice, vy takové chování vyvoláváte, doktorko Annie Kendallová.“

„Opravdu? Proč?“

Zasmál se. „To bych sám rád věděl. Ale upřímně, role sira Galahada je pro mě nová. A příjemná.“

„Můžu se vás na něco zeptat?“

„Prosím.“

Na internetu nic o dalším sňatku nenašla, ale to neznamená, že k němu nedošlo. Není si proto úplně jistá, jestli tohle je „rande“, nebo jen pokračování předchozího setkání. „Jste ženatý?“

„Byl jsem,“ odpověděl. „Manželka zemřela před čtyřmi lety. A co vy?“

„Také jsem byla vdaná.“

Kývl směrem k jejímu náramku. „Manžel se jmenoval Ari?“

„Ne, Ari byl můj bratr. Dvojče.“ O synovi nikdy nemluví. Ta rána velmi bolí a je to stále příliš citlivá záležitost, dokonce i po deseti letech. „Mimochodem, jsem rozvedená, ne vdova.“ Víc nedodala. Ticho mezi nimi trvalo několik vteřin.

„Změna tématu,“ řekl, protože očividně vycítil, že víc se toho dne nedozví. „Proč se na mě pořád tak upřeně díváte? Jako kdybychom se už někdy setkali. Ale to se nestalo, že ne?“

Zrudla jako růže. „Ne. Aspoň si to myslím. Ovšem je tu něco... Snad bych ani neměla...“ Ale ano, měla by. Proto ty kresby přinesla.

Zjevně jí četl myšlenky. „Vsadím se, že mi chcete něco ukázat. A že to je v té kabele, co s sebou vláčíte.“

Znovu zrudla. Tomu nedokáže zabránit, proto se o to už dávno přestala snažit.

Prvotřídní hospoda, řekl, kde se vaří nadprůměrně dobře. Vzala si tedy na sebe úzké džíny a skutečně nádhernou černou šifonovou blůzu – a ačkoli se k té paradě nemoderní kabely z Davisovy školy nehodí, musela náčrtník v něčem přinést. Představovala si, že budou sedět v boxu, který jim poskytne trochu soukromí. Místo toho byly v podniku jen stolky, přistřečené skoro k sobě. „Máte pravdu,“ přiznala. „Opravdu vám chci něco ukázat. Ale...“ Kývla a ukázala na okolí.

Jako minule se Geoff neobtěžoval požádat o účet. Položil na stůl několik bankovek a vstal. „Můžeme jít ke mně,“ řekl. „Není to daleko.“

Bydlí v Orde Hall Street v čísle 29, asi pět minut od Southampton Row, v ulici, kde napohled stejné domy tvoří dlouhou souvislou řadu. Ten Geoffův je trochu výjimečný, protože se sousedními řadovými domy nesdílí dvě zdi, ale jen jednu: stojí totiž na rohu. „Úžasný vrcholný viktoriánský styl,“ podotkla Annie, když fasádu přeletěla pohledem. „Z doby kolem 1855.“

„Osmnáct set padesát šest,“ upřesnil Geoff, zatímco v kapse lovil klíč. „To na mě udělalo hluboký dojem.“

„Nemusí. Tvar frontonu nade dveřmi to prozrazuje naprosto jednoznačně.“

„Doufám, že vnitřkem nebudete zklamaná,“ řekl. „Fasáda, nic jiného z původního domu nezůstalo. Vnitřek z větší části předělali ještě dřív, než jsem ho koupil, a co ze starého rozvržení domu zbylo, jsem zboursal já.“

Chvilí něco prováděl, snad s tlačítkovým ovladačem poplachového systému, a potom cvakl vypínač u dveří. Hned na několika místech se rozsvítla tlumená světla. Ze tmy se vynořila obrovská plocha lesklé dubové podlahy, nedělený prostor s luxusní kuchyní na jedné straně a na druhém konci obývací prostor ohraničený kusy nábytku. Všude nerezová ocel, černá kůže nebo leštěné dřevo. „Tohle zase udělalo hluboký dojem na mě,“ podotkla Annie.

„Ne, neudělalo. Nelíbí se vám to.“

„Tak to není.“

„Vsadím se, že ano. Není na tom nic specificky anglického. Žádné vytahané pružiny, žádný vybledlý starý samet. Nic v takzvaně anglickém stylu. Ale to je zcela v pořádku. Proti gustu žádný dišputát.“

„Nechápu, co tím chcete říct.“

„Tak Britové vyjadřují, že každý má právo na vlastní vkus. Kávu? Můžu nabídnout espresso nebo french press.“

Domácnost Geoffa Harrise očividně patří k té hrstce, v níž se v Británii nepije instantní káva, a o french press Annie ví jen to, že konvička zpravidla bývá ze skla a má pohyblivé sítko. „French press, prosím. A váš dům mi nepřipadá ošklivý. Evidentně máte vybraný vkus.“ Šla za ním do kuchyně. Co nebylo ze žuly, tvořil mramor, měď nebo mosaz.

Geoff stiskl tlačítko na varné konvici a další na přístroji hned vedle. Dům zaplnil Mozartův Koncert pro flétnu č. 1.

Annie se usmála. „Někdy si myslím, že pokud jde o vážnou hudbu, je to moje úplně nejoblíbenější skladba. Galwayova nahrávka?“

„Ano, a taky ji miluju. Jsem rád, že se náš vkus nijak zásadně neliší. A teď se podíváme, co je v té kabele. Na to, co jste mi chtěla ukázat.“

„Není to jedna věc,“ řekla Annie, zatímco vyťahovala náčrtník a pokládala ho na kuchyňský pult z žuly. „Je to série kreseb.“

Skicu s obličejem mnicha schválně nechala navrchu. Datum zakryla rukou a čekala.

Geoff se naklonil a dlouho se díval. „Vykládám si to správně? Kreslila jste je vy?“

„Ano.“

„Aha. Hm, až na ten podivně legrační sestřih vypadá jako já.“

„Jako by vám z oka vypadl,“ potvrdila Annie. „A tomu účesu se říká tonzura. V raném středověku si všichni duchovní na Západě holili střed hlavy. V šestnáctém století už to dělali jen mniši.“ Annie odtáhla ruku a ukázala datum dole na skice. „Nakreslila jsem to před týdnem v pondělí večer. A vás jsem nikdy v životě neviděla, dokud nás Jennifer v úterý nepředstavila.“

„Nechci, aby to znělo hloupě a že se chci vyťahovat, ale můj obličej je hodně známý.“

„Je, ovšem v Anglii. Já jsem sem přiletěla v neděli, před týdnem. Navíc jsem v Londýně nebyla od té doby, co jsem tu před šesti lety několik měsíců studovala. Vzpomínám si, že v televizi tehdy dával zabrat politikům nějaký Jeremy, ale o vás jsem nikdy neslyšela.“

„Jeremy Paxman,“ řekl Geoff. „*Newsnight* na BBC. Shodou okolností jsem právě hledal materiál pro jeho show, když jsem náhodou narazil na ten materiál o Weinraubovi. Jak jsem řekl, tehdy jsem ještě neměl svůj program.“

„Takže jsem vás nemohla vidět, když jsem tu byla. A obávám se, že v Americe vás nikdo nezná.“ Začervenala se. „Vlastně chci říct, že já vás neznám. Já ne.“

K tomu už nedodal nic.

O televizních celebritách slýchala, že jsou to „chodící ega“. Podle toho, co si o něm přečetla, stojí Geoff Harris o třídu výš, je tradičnějšího a vážnějšího ražení, i když britkost tak typická pro jedenadvacáté století mu nechybí. Přesto... Jakou má v jeho případě jistotu? Když mu celý příběh vypoví, nebude už zítra figurovat v některém notoricky známém bulvárním plátku, kde budou vedle kruhů v obilí rozebírat Američanku, které se v Londýně zjevují britští duchové?

Instinkt jí napověděl, že on by se k ní takhle nezachoval.

Díval se přímo na ni. „Annie,“ řekl. „Čekám, co bude dál.“ V jeho hlase nebyl žádný soud, žádné zastrašování. Pohodový přístup, svědčící o bezbřehé trpělivosti; tuhle techniku bezpochyby rozvinul, aby z politiků vylákal informace. Účinkuje i na ni.

Annie rychle listovala stránkami bloku, aby viděl i ostatní kresby. „Jak jsem řekla,“ začala, „poprvé se to stalo v pondělí. Když jsem prohlížela byt, který jsem si na pobyt v Londýně najala...“

Poslouchal bez komentáře, po chvíli vždycky otočil na další stránku a pečlivě zkoumal různé pohledy na svého dvojníka.

„Důležité může být,“ ukázala na mnicha na kresbě nakonec, „že asi vím, kdo ten duch je – přesněji řečeno byl.“

„To je zajímavé. Kdo?“

„Vlastně myslím, že vím, do jaké skupiny lidí patřil. Podle mě byl jedním z kartuziánských mnichů z londýnské kartouzy. V roce 1535 Jindřich VIII. začal s popravami těch, kteří nesouhlasili s tím, že král nahradil papeže coby hlavu anglikánské církve. Nejdřív se zaměřil právě na kartuziány.“

Geoff zvedl obočí. „A podle vaší teorie je jeden z nich mým předkem?“
„Přesně tak.“

„Nepřipadá mi to pravděpodobné,“ řekl.

„Přesto je to možné, ne?“

„Možné je skoro všechno. I když v tomhle případě... Vyrosl jsem v dělnické čtvrti v Portsmouthu, na jižním pobřeží Anglie. Táta měl krámek s potravinami, který založil jeho děda a potom provozoval jeho otec. Pokud vím, žádný Harris nebyl pobožný, natož katolík. Moje matka je německá židovka, jejíž rodině se podařilo dostat ji v devětatřicátém do Anglie díky Kindertransportu. Nějaký bohobojný mnich bůhví odkud a z které doby nevypadá jako nadějný kandidát na mého předka, nezdá se vám?“

„Zvláště když ten mnich může být výplodem fantazie přepracované Američanky,“ podotkla Annie rezignovaně.

„Přesně tak,“ souhlasil Geoff. „I když jsem to nechtěl říct nahlas.“

„Nezbláznila jsem se, Geoffe. A nevymyslela jsem si to. Opravdu.“ Přece si nemůže stáhnout džíny a ukázat mu ty škrábance. Musí si vystačit s druhým nejlepším řešením. „Na internetu jsem našla knihu z devatenáctého století s ilustracemi. Na jednom obrázku jsou někteří mniši z londýnské kartouzy. Můžu vám ho ukázat?“

„Jen do toho,“ řekl a kývl směrem k velkému psacímu stolu z růžového dřeva, který stál před masivní knihovnou zavěšenou na stropě na ocelo-

vých drátech, aby tvořila předěl místnosti. „Podívejme se, jestli se mi některý z nich podobá.“

Annie si všimla, že na stole nemá žádné fotografie zesnulé manželky. Vlastně tam není nic zvlášť osobního, když se to vezme kolem a kolem. Jen několik knih a map, zápisník a superrychlý počítač. Knihu stáhla za pár vteřin, a protože si přesně pamatovala, co hledá, kresba se na obrazovce objevila téměř okamžitě. Popisek uvádí, že jde o tři mnichy, kteří jsou podrobováni první části trestu. Připoutali je nohama napřed k prknu položenému na zemi a kůň je po kočičích hlavách právě táhne k místu poprav. Zvyk tudorovské doby velel, aby přihlízející davy odsouzence zasypávaly špínou a odpadky všeho druhu.

Na obrázku mniši leželi obličejem nahoru, proto by mělo být možné ho zvětšit a vytisknout, a tak získat slušný pohled na jejich rysy. Geoff ho vytiskl na xeroxu, samostatně stojícím modelu s veškerým možným nadstandardním vybavením, ale i když přístroj dokázal zvětšovat jinak nevidaně, ukázaly se jen šmouhy.

Geoff přinesl jejich kávy ke stolu; hrnek pro ni, malý šálek espresa pro sebe. Příštích čtyřicet minut strávili pokusy kresbu upravit ve Photoshopu. „To je nad mé možnosti,“ prohlásil konečně, „ale vím, koho o to požádat.“ „Koho?“

„Jednoho chlápka ze studia. Clary Colbert je nejlepší počítačový nadšenec na světě. Jestli se to udělat dá, on to dokáže. Nemáte nic proti tomu, abych mu to poslal?“

„Ovšemže ne. Nic z toho není chráněné autorskými právy. I když bych mu radši neříkala, proč nás to zajímá.“

Geoff napsal krátký vzkaz a párkrát Źukl na klávesnici. „Hotovo.“

To se ještě uvidí, pomyslela si Annie. Ale už je načase, aby mi jednou přálo štěstí. Možná přijde právě teď.

KAPITOLA ŠESTÁ

Skoro celý příští den Annie strávila v Židovském muzeu. Takový zdroj informací nemohla vynechat, i když neočekávala, že tam něco najde, a měla pravdu. Sbírka je kvalitní, soustředí se však na velké vlny přistěhovalectví v devatenáctém a dvacátém století a na britské židy v moderní době. Nenabízí nic o Holbornu v roce 1535, natož o židech, kteří tam mohli žít. Takže Annie se může zase vrátit k věcem, které by pátrání mohly posunout vpřed.

Při jízdě autobusem zpátky do bytu si dala dohromady všechno, co ví a co jen předpokládá. Scrantonova mapa s jejím úkolem zaručeně nějak souvisí. Ještě není zjevné jak, ale cítí v kostech, že nějaký význam pro ni má. Každý badatel se naučí zásadní věc: nikdy nepřehlížet svá tušení. A tak ačkoli chtěla zjevování se ducha v bytě oddělovat od hledání Žida z Holbornu, instinkt ji od toho odrazil a ona ho poslechla. Také si musela přiznat, že podobně silný dojem v ní zanechala kniha, kterou našla na internetu. Dějiny londýnské kartouzy, jak je autor z devatenáctého století popsal, obsahovaly celou řadu ilustrací, včetně série kreseb, z nichž je zřejmé, kde se starý kartuziánský klášter nacházel.

Podle Anniiných odhadů lze z kláštera přímo dohlédnout na místo, kde nyní stojí Bristolský dům, a samozřejmě naopak. Když se postavíte k oknu v její zadní ložnici, k tomu, co se jeho dolní část vysunuje nahoru skoro sama při prvním doteku, a pokud vám ve výhledu nebudou bránit domy, uvidíte přímo do světa kartuziánských mnichů. Co na tom, že je Jindřich VIII. kolem roku 1538 vyhnal a Bristolský dům že tam stojí až od roku 1901. To, co zažila výhradně v tom bytě, ukazuje, že přímá linie pohledu je nanejvýš důležitá. A pronásledování mnichů z kartuziánského kláštera začalo v roce 1535 – právě v době, kdy Žid z Holbornu údajně rozeslal své poklady. Jak velkou roli při tom sehrála náhoda? ptala se Annie sama sebe, když autobus zastavoval a zase se rozjížděl, jak sirazil cestu dopravním ruchem moderního Londýna.

Návrat do bytu poté, co několik hodin strávila jinde, se vyvinul v sérii obvyklých úkonů, v řadu kontrol. Otočit klíčem. Otevřít dveře. Zadržet

dech, než dosáhne na dálkový ovladač na stolku v chodbě. Jestli dýchá, nebo ne, by nemělo nijak souviset s tím, jestli se přízrak objeví, přesto se Annie vždycky poprvé dlouze a lačně nadechne na prahu a nevydechne dřív, než rádia zapne.

„Ministerstvo zahraničí uvedlo, že Organizace spojených národů bezpochyby bude o této záležitosti hlasovat během několika dnů. Jak již bylo dříve oznámeno, Británie se hlasování zdrží, protože...“

Annie neví, oč jde, ani zda by s postojem Británie měla či neměla souhlasit. Řeč přešla ke kriketovému zápasu v Džajpuru. Ani v tomto případě nemá potuchy, o čem se mluví, ale na tom nezáleží. Důležitý je hlasatelův hlas: uklidňuje ji, dodává jí odvahy. Annie sebestiše vplula do čísla osm spolu s přívalem nesrozumitelných vět o sadách, deklaracích a brankách.

Tašku upustila v přijímacím pokoji a minutku věnovala pohledu na šerky – koupila je včera, přesto už vadnou; vše ostatní však je v takovém stavu, v jakém má být. Došla chodbou ke kuchyni, aniž by se jí – díkybohu – cokoli mimořádného přihodilo, a zastavila se, aby vymačkala citron do sodové vody, přidala trochu cukru a pak maličko usrkla. Nakonec, to už jí navzdory konejšivému monotónnímu mumlání BBC srdce bilo zběsilým tempem, se obrátila a podívala krátkým úsekem chodby k zadní ložnici.

Dveře zůstaly zavřené přesně tak, jak je dnes nechala, a není tam vidět nic neobvyklého.

V jídelně je otevřený notebook – také jak ráno byl –, jen mezitím přešel do klidového režimu. Stiskla několik kláves, počkala, až se displej rozsvítí, potom otevřela poštu a jela okem po seznamu odesílatelů. Většina z e-mailů, které za dobu její nepřítomnosti přišly, je spam. Ale také e-mail od Geoffa Harrise. Napsal jen čtyři slova: „To šlo do topolů.“ A připojil obrázek ze staré knihy. Tu kresbu tří kartuziánů, které táhnou k Tyburnskému popravišti, zvětšenou tak, že každý detail byl zřetelný a ostrý. Žádný z mnichů ani vzdáleně nepřipomínal Geoffa ani toho chlapa, kterého viděla v zadní ložnici.

Annie do okénka pro odpověď napsala: „Vřele souhlasím, ať to znamená cokoli.“

Za chvíli jí zazvonil telefon na druhé straně bytu. Musela proletět chodbou, aby ho mohla honem vytáhnout z tašky, kterou nechala v přijímacím pokoji. Na lince byl Geoff. „Chci si o tom promluvit. Smím se u tebe zastavit?“

Annie řekla, že smí. A smí jí i tykat.

„Clary řekl, že musel přidat pixely, aby byl obraz takhle čistý, ale jinak žádné parametry nezměnil. Vysvětluje to tak, že takhle by se ta kresba z knihy jevila, kdyby autor zvolil větší měřítko.“

„Vypadá dobře,“ řekla Annie. „Přesně jako originál, jenom větší.“

„Ovšem žádný z těch chlapů se mi nepodobá.“

„Ne,“ přiznala. „Podoba veškerá žádná.“ Je to nesporná pravda, proto jí vrtá hlavou, o čem si s takovým spěchem chce promluvit.

Seděli vedle sebe na poněkud vybledlé modré pohovce paní Waltonové. Výtisky zvětšených kreseb ležely na konferenčním stolku. Geoff se naklonil, aby na jednu lépe viděl. Annie cítila jeho tělesné teplo. „Myslíš, že ten výtvarník kreslil podle skutečnosti?“ Ukázal na obraz tří mužů přivázaných řemeny k prknu. „V poznámkách se píše, že originál je v hlavním klášteře ve Francii. Ta kresba s kartouzou v Londýně možná vůbec nesouvisí.“

Annie zavrtěla hlavou. „Takové kresby pořizovali přímo na místě potulní kreslíři. Plnily stejnou funkci jako dnes fotografie v novinách. Vsadím se, že někdo v davu měl s mnichy soucit a jednu z kreseb jim dal. Uchovali ji a předali dál.“

„Všichni mají plnovous,“ řekl Geoff. Mávl rukou směrem ke kresbám. „Na rozdíl od všech ostatních mnichů.“

„I to podle mě přesně odpovídá situaci,“ začala vysvětlovat Annie. „V roce 1535 byl Jindřich stále ještě opatrný. Většina lidí ještě podporovala mnichy a papeže. Na kresbě je kartuziánský převor, Ctihodný otec, jak ho nazývali, a dva řeholníci. Byli prvními oběťmi a ve vězení, kde se pravděpodobně neměli čím oholit, strávili několik měsíců, protože žádná porota je nechtěla odsoudit, dokud jejím členům Thomas Cromwell nepohrozil, že porotci zemřou smrtí zrádců, pokud to neudělají. Pak se už soudy konaly jen pro forma a probíhaly velmi rychle. Z Toweru na Tyburnské popravěště za několik dní.“ Chtěla dodat, že za tu dobu by jim sotva stačilo narůst dnes módní udržované, pravidelně zkracované strniště, jaké nosí on. Ale Geoffův chmurný výraz ji od toho odradil.

„Aby byli pověšeni za krk,“ citoval, „ještě zaživa odříznuti a rozpáráni, jejich vnitřnosti vyvrženy a tělo potom rozčtvrceno.“

„Jak rozhodl soudce,“ souhlasila Annie.

„Všemohoucí Bože, bývali jsme pěkně krvelačná cháska. A všechno kvůli tomu, že Anna Boleynová byla sexy a Jindřich chtěl novou manželku.“

„A rozvod neexistoval, takže Jindřich musel papeže nějak přimět, aby jeho manželství s Kateřinou prohlásil za neplatné. Ale papež to udělat nechtěl.“